

SAVAŞ ARMAĞANI

FELSEFE YÜZÜĞÜ 17. KİTABI

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Savaşın Armağani

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Savaşın Armağani / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Felsefe Yüzüğü)

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Kahramanların Görevi hakkında) SAVAŞIN ARMAĞANI, Çok Satılanlar listesinde KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. kitap) ile başlayan FELSEFE YÜZÜĞÜ'nün 17. kitabıdır. ! SAVAŞIN ARMAĞANI'nda, Guwayne'i kurtarmak için Kan Ülkesi'nin derinliklerine ilerlerken Thor en büyük ve nihai göreviyle karşılaşılıyor. Hiç hayalinde bile olmayan güçteki düşmanlarla karşı karşıya kalınca Thor gücünün denk olmadığı karanlıkların ordusuna karşı durduğunu anlıyor. İhtiyacı olan gücü sağlayabilecek, asırlardır gizli tutulan kutsal bir nesnenin varlığını öğrenince bıçak sırtındaki Halka'nın kaderiyle beraber çok geç olmadan onu elde etmek için son yolculuğuna çıkıyor. Gwendolyn Ridge Kralı'na verdiği sözü tutup kuleye giriyor ve sakladıkları sırrı bulmak için kült liderle karşılaşılıyor. Açığa çıkan sır onu Argon'a ve sonunda Argon'un ustasına götürüyor. Orada halkının kaderini değiştirecek güce sahip tüm zamanların en büyük sırrını öğreniyor. Ridge İmparatorluk tarafından keşfedilince, işgal başlıyor ve insanlığın bildiği en büyük ordunun saldırıya geçtiği toprakları korumak ve son bir toplu kurtuluşa halkına önderlik etmek ona düşüyor. Thor'un Lejyon kardeşleri Melek cüzam sebebiyle ölüm döşegindeyken kendi istekleri doğrultusunda en tahmin edilemez risklerle karşılaşılıyorlar. Darius İmparatorluk başkentinde babasıyla yan yana dövüşürken bir sürprizle karşılaşılıyor ve kaybedecek bir şeyinin kalmadığı noktada kendi güçlerine dönüyor. Erec ve Alistair Volusia'ya nehirde savaşarak ulaşıyorlar, Gwendolyn ve diğer sürgünleri bulma yolculuklarına devam ederken ise en akla gelmeyecek savaşlarda buluyorlar kendilerini. Godfrey ise olmak istediği adam haline gelmek için nihayet bir karar vermesi gerektiğini fark ediyor. Yedinin Şövalyelerinin kudretiyle çevrilen Volusia kendini tanrıça olarak test etmek durumunda kalıyor ve kendi gücüyle adamların gücünü ezip İmparatorluk'a hükmedip hükmedemeyeceğini görüyor. Argon hayatının son

günlerinde kendini feda etme vaktinin geldiğini fark ediyor. İyi ile kötünün bıçak sırtı bir dengede durduğu efsanevi son bir savaşın - tüm zamanların en büyük savaşının – sonucu, Halka'ya ne olacağına ebedi bir şekilde karar veriyor. SAVAŞIN ARMAĞANI, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Onur ve cesaretin, kader ve alın yazısının ve büyüünün hikayesi. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi. SAVAŞIN ARMAĞANI, 93. 00 kelimeyle serinin en uzun kitabı! Aksiyon dolu ... Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı. ! Publishers Weekly (Kahramanların Görevi hakkında)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	12
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	17
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	19
BEŞİNCİ BÖLÜM	23
ALTINCI BÖLÜM	25
YEDİNCİ BÖLÜM	28
SEKİZİNCİ BÖLÜM	30
DOKUZUNCU BÖLÜM	33
Конец ознакомительного фрагмента.	46

SAVAŞ ARMAĞANI

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 17. KİTABI)

MORGAN RICE

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on iki kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

--San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

--Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

--Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

TAÇLAR VE GÖRKEM

KÖLE, SAVAŞÇI, KRALİÇE (Book #1)

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECESİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

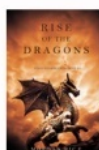
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYINI (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

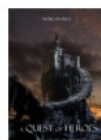
KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ
DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)
TAKINTI (12. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

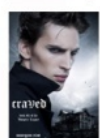
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM
KIRKINCI BÖLÜM
KIRK BİRİNCİ BÖLÜM
KIRK İKİNCİ BÖLÜM
KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM
KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jake Maynard için.

Gerçek bir savaşçı.

“Sen üstüme bir kılıçla, mızrakla ve palayla geliyorsun... Ama ben sana Tanrı’nın ismiyle, Lejyonların Efendisiyle ve taburların Tanrısıyla geliyorum.”

--Davut’tan Calut’a

I Samuel, 17:45

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin şiddetle sallanan gemide ileriye baktı ve dehşet içinde ağır ağır ne yaptığını fark etmeye başladı. Şok içinde hala Ölüler Kılıcı'nı tutan eline baktı, sonra başını kaldırıp sadece birkaç santim ötede duran en iyi arkadaşı Reece'in yüzüne baktı. Reece gözleri acı içinde ve ihanete uğramış gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. Thor en yakın arkadaşını göğsünden yaraladığını fark edince elleri kontrolsüzce titredi ve gözlerinin önünde ölüşünü izledi.

Neler olduğunu anlayamamıştı. Gemi azgın dalgalarda savrulup dururken, akınlar onları Çılgınlık Boğazı'na doğru sürüklemeye devam ediyordu. En sonunda, diğer taraftan çıktılar. Akıntılar duruldu ve gemi dengesine kavuştu. Son kez ileriye atıldıklarında, yoğun bulutlar dağılmaya başladı ve durgun ve sakin sulara vardılar.

Bu sırada, Thor'un zihnine çökmüş olan puslar dağıldı ve kendisini eskisi gibi hissetmeye ve dünyayı yine zihin açıklığıyla görmeye başladı. Önünde duran Reece'e bakınca, karşısında bir düşman değil de en yakın arkadaşı olduğunu anladı ve yüreği paramparça oldu. Ne yaptığını anlamaya başladı ve kendisinden daha güçlü, kontrol edemediği ve onu bu korkunç şeyi yapmaya zorlayan bir çılgınlık ruhunun eline düştüğünü fark etti.

"HAYIR!" diye bağırdı acı dolu bir sesle.

Thor Ölüler Kılıcı'nı en yakın arkadaşının göğsünden çıkardı ve Reece nefes almaya çalışıp yere yığıldı. Thor kılıca bakmak istemediği için bir kenara itti ve Reece'i kollarına alarak kararlılıkla kurtarmak istedi.

"Reece!" diye bağırdı suçluluk duygusuyla.

Thor elini uzatıp arkadaşının yarasını kapattı ve kanamayı durdurmak istedi. Ama ılık kanın parmaklarının arasından aktığını, Reece'in yaşam gücünün onun kollarında zayıflamaya başladığını hissedebiliyordu.

Elden, Matus, Indra ve Angel da onları etkileyen çılgınlık halinden nihayet kurtulup hemen yanına geldiler ve Thor'un etrafını sardılar. Thor gözlerini yumdu ve her şeyiyle arkadaşının ona geri gelmesi ve hatasını düzeltme şansının olması için dua etti.

Thor ayak sesleri duydu ve Selese'nin daha da solgun bir suratla, gözleri o dünyaya ait olmayan bir parıltıyla hızla yanına geldiğini gördü. Selese Reece'in yanında dizlerinin üstüne çöktü ve onu kollarına aldı. O bunu yaparken, Thor arkadaşını bıraktı. Selese'nin etrafındaki ışıltıyı görünce, onun bir şifacının güçlerine sahip olduğunu hatırlamıştı.

Selese gözlerinde ateşli bir ifadeyle Thor'a baktı.

"Onu bir tek sen kurtarabilirsin," dedi telaşla. "Lütfen, elini hemen yarasının üstüne koy!" dedi.

Thor elini uzatıp avucunu Reece'in göğsüne dayadı. Selese de kendi elini onunkinin üstüne koydu. Thor onun avucundan yayılan ısıyı ve gücü kendi elinin üstünde hissetti ve Reece'in yarasına doğru gittiğini anladı.

Selese gözlerini yumup bir şey mırıldanmaya başladı. Thor arkadaşının bedenine bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissetti. Thor tüm kalbiyle arkadaşının ona geri gelmesini, onu ele geçiren çılgınlıkla ona bunu yaptığı için kendisinin affedilmesini diledi.

Reece gözlerini aralayınca, Thor derin bir oh çekti. Reece gözlerini kırpıştırıp göğe baktı, sonra da yavaşça doğrularak oturdu.

Thor hayretler içinde Reece'in şaşkınlıkla birkaç kere gözlerini kırpıştırıp yarasına baktığını gördü; yarası tamamıyla iyileşmişti. Thor dili tutulmuş bir halde şaşkınlıkla Selese'nin ne kadar güçlü olduğunu fark etti.

"Kardeşim!" diye bağırdı Thorgrin.

Uzanıp ona sarıldı ve Reece sersemlemiş bir durumda ona geri sarıldı. Thor daha sonra arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti.

“Hayattasın!” diye bağırdı. Buna inanamıyordu. Arkadaşının omzunu sıktı. Thor birlikte savaştıkları onca savaşı, yaşadıkları tonla macerayı düşündü ve onu kaybetme düşüncesine bile katlanamadı.

“Neden olmayayım ki?” dedi Reece şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıp. Etrafındaki Lejyon kardeşlerinin hayret dolu suratlarına bakınca, daha da şaşmıştı. Diğerleri öne çıkıp ona teker teker sarıldılar.

Diğerleri ona sarılırlarken, Thor etrafına bakındı ve birden dehşet içinde birisinin eksik olduğunu fark etti: O’Connor.

Thor derhal tırabzanlara gidip çığınlar gibi dalgaların arasına baktı. O’Connor’ın çılgınlığın doruğundayken, gemiden azgın dalgaların arasına atladığını hatırladı.

“O’Connor!” diye bağırdı.

Diğerleri de yanına koşup dalgalara baktılar. Thor eğildi ve başını çevirip Boğaz’a, kanla kaynayan azgın sulara baktı... Tam o sırada, O’Connor’ın Boğaz’ı sınırına doğru suda sürüklendiğini gördü.

Thor hiç vakit kaybetmedi; içgüdüleriyle hareket edip tırabzana fırladı ve baş üstü denize atladı.

Suya batınca ne kadar sıcak olduğuna ve adeta kanların arasında yüzyormuş gibi kıvamlı olduğuna şaşıtı. Su çamurların arasında yüzyormuş gibi fena halde sıcaktı.

O azgın sulara yüzme için tüm gücünü harcayıp yüzeye çıktı. Batmaya başlamış olan O’Connor’a baktı ve gözlerindeki panik ifadesini gördü. Aynı anda, O’Connor’ın sınırdan açık denize sürüklendiğini ve çılgınlığın onu terk etmeye başladığını da gördü.

Ama O’Connor ellerini ve kollarını salladığı halde batmaya devam ediyordu ve Thor ona bir an önce ulaşmazsa, arkadaşının Boğaz’ın dibini boylayacağını ve onu bir daha bulamayacaklarını biliyordu.

Thor iki misli çaba sarf ederek e var gücüyle yüzerek, müthiş bir acı içinde yüzdü. Omuzlarının ne kadar yorulduğunu hissetti. Ama arkadaşına yaklaşırken, O’Connor suya batmaya devam etti.

Thor arkadaşının dibe doğru gittiğini görünce, içine adrenalinin akın ettiğini hissetti. Ya şimdi, ya da hiç diye düşündü. Öne atıldı, suyun altına daldı ve bacaklarını sertçe çırpı. Suyun altında yüzerken gözlerini açık tutmaya ve koyu sızıda önünü görmeye çalıştı, ama bunu başaramadı. Gözleri çok yanıyordu.

Thor gözlerini yumup onu içgüdülerinin yönlendirmesine izin verdi. Gözlerini açmadan da görmesini sağlayan, o içinin derinliklerindeki gücü çağırıyordu.

Çaresizlik içinde ayaklarını bir kez daha çırparak elini suda öne uzattı ve bir şey hissetti: bir gömlek yakası.

Büyük bir mutlulukla O’Connor’ı yakaladı ve batan arkadaşının ne kadar ağır olduğuna şaşıtı.

Thor onu çekti ve arkasını dönerek var gücüyle suyun yüzeyine çıkmaya çalıştı. Acı içindeydi ve ayaklarını çırparken ve kurtulmak için yüzerken bedenindeki tüm kaslar ona itiraz ediyor gibiydi. Sular o kadar yoğun ve basınçlıydı ki, ciğerleri patlayacak hale gelmişti. Attığı her kulaçla birlikte dünyayı çekiyormuş gibi hissediyordu.

Asla başaramayacağını ve O’Connor’la birlikte derinlere batacağını, o berbat yerde öleceklerini düşünürken, aniden suyun yüzeyine çıkmayı başardı. Soluklanmaya çalışarak döndü ve etrafına bakınca çılgınlık Boğaz’ın diğer tarafına çıktıklarını görüp rahatladı.

Thor arkadaşının o çılgınlık halinden kurtulduğunu ve bakışlarının odaklanmaya başladığını gördü.

O’Connor birkaç kere gözlerini kırıştırdı, öksürdü ve nefes almaya çalıştı. Sonra da şaşkınlıkla Thor’a baktı.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu hayretle. “Neredeyiz?”

“Thorgrin!” diye seslendi birisi.

Thor suda bir ses duydu ve dönünce yanında suda kalınca bir halat olduğunu gördü. Başını kaldırıncı tırabzanlarda Angel’ı ve onları almak için geri gelen diğerlerini gördü.

Thor halatı kavradı e diğer eliyle O'Connor'ı tuttu; halat geriye doğru çekildi ve Elden var gücüyle uzanıp onları gövdeye doğru çekti. Diğer Lejyon askerleri de ona katılıp halatı teker teker çekmeye başladı. En sonunda, Thor havalandıklarını ve tirabzanlardan gemiye çıktıklarını hissetti. İkisi de küt diye bir sesle güverteye yığıldılar.

Thor bitkin ve nefes nefese bir halde, hala deniz suyunu kusarak O'Connor'ın yanına devrildi. O'Connor dönüp ona baktı. O da bir o kadar bitkin durumdaydı ve Thor onun minnetle baktığını görebiliyordu. Arkadaşının ona teşekkür ettiğini görebiliyordu. Bir şey söylemesine gerek yoktu... Thor onun ne demek istediğini anlamıştı. Aralarında sessiz bir kod vardı. Onlar Lejyon kardeşleriydi. Birbirleri için fedakârlık yaparlardı. Bunun için yaşarlardı.

Birden, O'Connor gülmeye başladı.

Thor ilk önce endişelendi ve onun hala çılgınlığın etkisi altında olduğunu sandı, ama sonra onun iyi olduğunu fark etti. Arkadaşı eski haline dönmüştü. Rahatladığından ve hayatta olduğuna sevindiğinden gülüyordu.

Thor da stresten kurtularak gülmeye başladı. Diğerleri de onlara eşlik ettiler. Her şeye rağmen hayatta kalmayı başarmışlardı, yaşıyorlardı.

Diğer Lejyon askerleri öne çıktılar ve ikisini birden kapıp ayağa kaldırdılar. Hepsı ellerini kenetlediler, sevinçle sarıldılar ve gemileri nihayet durgun sularda ilerlemeye başladı.

Thor ileriye bakınca, Boğaz'dan giderek daha da uzaklaştıklarını ve hepsinin zihninin açılmaya başladığını görüp rahatladı. Başarmışlardı; Ağır bir bedel ödedikleri halde oradan kurtulmuşlardı. Thor oradan bir daha geçebileceklerini sanmıyordu.

“İşte!” diye bağırdı Matus.

Thor diğerleriyle birlikte dönüp Matus'un işaret ettiği noktaya baktı ve karşısındaki manzara onu hayretler içinde bıraktı. Ufukta yepyeni bir manzara belirmişti; Kan Diyarı'nda yepyeni topraklara varmışlardı. Kasvetli bir kapkara bulutlar alçakta duruyordu ve sular hala kanla kaynıyordu, ama buna rağmen kıyı daha yakın ve görünür durumdaydı. Kapkaraydı, ağaçlar veya hayat belirtisi yoktu. Her Yer kül ve çamurla kaplı gibiydi.

Thor bu manzaranın ardında ufukta siyah bir şato görünce kalbi hızla atmaya başladı. Şato toprak, kül ve çamurdan inşa edilmiş gibiydi ve adeta yerle birmiş gibi yükseliyordu. Thor bundan yayılan kötülüğü hissedebiliyordu.

Şatoya doğru uzanan, iki yanında meşaleler önünde de bir asma köprü bulunan dar bir kanal gördü. Şatonun pencerelerinde de meşalelerin yandığını fark etti ve biden neler olduğunu anladı: Tüm kalbiyle Guwayne'in o şatoda onu beklediğinden artık emindi.

“Yelkenler fora!” diye bağırdı. Yine kontrolü ele aldığını ve yeni bir amacı olduğunu hissetti.

Kardeşleri derhal harekete geçere arkadan gelen güçlü bir rüzgârı yakaladılar ve geminin hızla ileri atılmasını sağladılar. Thor bu Kan Diyarı'na girdiğinden beri ilk kez bir iyimserlik hissetti. Oğlunu gerçekten de bulup kurtarabileceğini hissetti.

“Hayatta olduğuna sevindim,” dedi birisi.

Thor dönünce Angel'ın ona gülümsediğini gördü. Thor'un gömleğini çekiştiriyordu. Thor gülümseyip yanına eğildi ve ona sarıldı.

“Ben de senin hayatta olduğuna sevindim,” dedi.

“Neler olduğunu anlamadım,” dedi Angel. “Kendimdeyim, ama bir anda... Bambaşka birisi oluverdim sanki...”

Thor ağır ağır başını sallayıp olanları aklından atmak istedi.

“Çılgınlık en kötü düşmandır,” dedi. “Kendimiz de başa çıkamayacağımız tek düşmanız.”

Angel endişeyle kaşlarını çatı.

“Tekrar aynı şey olacak mı?” diye sordu. “Burada da o tür bir şey var mı?” dedi korkuyla ufka bakarak.

Thor da ufka baktı ve aynı şeyi düşündü... Ama yanıt onu endişelendirerek bir anda geliverdi.

Bir balina suyun yüzeyine çıkıyormuş gibi müthiş bir ses geldi ve Thor o güne dek gördüğü en çirkin yaratıkla karşılaştı. Dev bir mürekkep balığını andırıyordu; on beş metre boyunda, parlak kan kırmızısı renkli bir şeydi ve sudan yukarı fırlayıp geminin tepesine dikilmişti. Çok sayıdaki dokunaçları dokuz metreye ulaşıyordu ve düzinelercesi dört bir yana dağılmıştı. Pörtlek sarı gözlerini öfkeyle onlara dikmişti; kocaman ağzında sıra sıra keskin ve sarı dişler vardı ve ağzı insanın içini bulandıran bir sesle açılmıştı. Yaratık kasvetli havanın cılız ışığını da örttü ve onlara doğru alçalırken, korkunç bir ses çıkardı. Dokunaçları etrafa yayıldı ve tüm gemiyi sarmalamaya hazırlandı. Thor bunu dehşet içinde izledi, diğerleriyle birlikte yaratığın gölgesinde kaldı ve kesin bir ölümden diğerine geçtiklerini anladı.

İKİNCİ BÖLÜM

İmparatorluk komutanı zertasını tekrar tekrar kamçılıyarak Büyük Hiçlik'te günlerdir yaptığı gibi çölün zeminindeki izlerin peşinden gidiyordu. Adaları da nefes nefese, yorgunluk yıkılmak üzere peşinden geliyorlardı, çünkü komutan onlara yola çıktıklarından beri dinlenme molası vermemişti. Gece boyunca bile ilerlemişlerdi. Zertaları nasıl son nefeslerine kadar kullanacağını biliyordu... Aynı şeyi insanlar içinde yapmasını biliyordu.

Kendisine de adamlarına da acımıyordu. Onların yorgunluğa, sıcağa ve soğuğa karşı dayanıklı olmalarını istiyordu... Özellikle de bu gibi kutsal bir görevdeyken. Ne de olsa, bu izleri düşündüğü yere, efsanevi Yamaca gidiyorsa, İmparatorluğun tüm kaderini değiştirebilirdi.

Komutan zertayı cıyaklatana dek topuklarıyla yaratığın böğrüne vurdu ve tökezleyip düşecek raddeye gelene dek daha hızlı gitmeye zorladı. Gözlerini kısarak güneşe baktı, ilerlerken izleri inceledi. Hayatı boyunca çok iz sürmüştü ve izlerin sonuna vardığında birçok kişiyi öldürmüştü... Ama asla bu denli zorlu bir iz peşinden gitmemişti. İmparatorluk tarihindeki en büyük keşfi yapmaya ne kadar yaklaştığını hissedebiliyordu. İsmi anılacak, nesiller boyu ondan söz edilecekti.

Çölde bir yamaca tırmandılar ve komutan cılız bir sesin tıpkı çölde kopmak üzere olan bir fırtına gibi yükselmeye başladığını duydu; yamacın tepesine çıkarken ileriye baktı ve bir kum fırtınasının onlara doğru yaklaştığını göreceğini düşündü, ama bunun yerine yüz metre ileride sabit bir kum duvarı görünce şaşırdı. Duvar yerden doğruca göğe doğru yükseliyor, olduğu yerde kıvrılıp dönerek sabit bir girdabı andırıyordu.

Yanında adamlarıyla durdu ve duvar yerinden kımıldamadığı için merakla buna baktı. Buna bir anlam verememişti. Hızla dönen bir kum duvarıydı, ama onlara yaklaşmıyordu. Diğer tarafında ne olduğunu merak etti. Nedense orada Yamacın olduğunu hissetti.

“İzler burada sona eriyor,” dedi askerlerden biri hayal kırıklığıyla.

“Bu duvarı aşamayız,” dedi bir başka asker.

“Bizi sadece daha fazla kumun bulunduğu bir yere getirdiniz,” dedi birisi.

Komutan kararlı bir biçimde kaşlarını çatıp, ağır ağır başını salladı.

“Ya o kum duvarının diğer tarafına bir başka diyar varsa?” dedi.

“Diğer tarafı mı?” dedi bir asker. “Çıldırđımız herhalde. Orası bir kum bulutundan, bu çölün geri kalanı gibi uçsuz bucaksız bir hiçlikten ibaret.”

“Başarısız olduğunuzu itiraf edin,” dedi başka bir asker. “Hemen geri dönelim... Yoksa siz olmadan geri döneceğiz.”

Komutan dönüp askerlerine baktı. İtaatsizlikleri onu şok etmişti. Bakışlarından onu kınadıklarını ve isyan etmek üzere olduklarını anladı. Buna bir son verecekse, derhal bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Ani bir öfkeyle eğilip kemerinden bir hançer aldı ve bunu tek bir hareketle hızla arkasındaki askerin boğazına sapladı. Asker nefessiz kalıp zertasından arka üstü yere düştü ve çölün zemininde yeni bir kan birikintisi meydana geldi. Saniyeler içinde, bir sürü böcek bir yerden çıkıp adamın cesedini kapladı ve onu yemeye başladı.

Diğer askerler bu sefer korkuyla komutanlarına baktılar.

“Emirlerime karşı gelmek isteyen başkası var mı?” diye sordu komutan.

Adamlar endişeyle ona baktılar, ama kimse bir şey demedi.

“Ya çöl sizi öldürür, ya da ben. Karar sizin.”

Komutan başını önüne eğip ilerlemeye devam etti ve ölebileceğini bile bile kum duvarına doğru giderken muazzam bir savaş çılgılığı attı. Adamlarının peşinden geleceğini biliyordu. Bir saniye sonra, zertalarının sesini duydu ve memnuniyetle gülümsedi. Bazen adamların hizaya getirilmesi gerekiyordu.

Kum girdabına girerken çılgılık attı. Üstüne adeta milyon kilo kum binmiş gibiydi ve kum duvarının daha da derinlerine girerken tenini dört bir yandan sıırıyordu. Ses o denli yüksekti ki, kulaklarında bin tane eşek arısı vızıldıyor gibiydi. Buna rağmen, zertasını tekmeleyerek saldırmaya devam etti. Zertası ona direndiği halde duvarın daha da içine ilerledi. Kumun başını, gözlerini ve suratını tırmaladığını hissediyor, paramparça olacağını düşünüyordu.

Yine de durmadı.

Tam adamlarının haklı çıktığını, bu duvarın ardında hiçbir şey olmadığını hepsinin orada öleceğini düşünürken, aniden kum duvarının diğer tarafında gün ışığına çıktığını görünce rahatladı. Tenini tırmalayan kumlar, o yoğun ses dinmişti ve etrafında berrak bir gökyüzüyle açık bir alandan başka bir şey yoktu. Hayatında bu tür bir manzarayı gördüğüne hiç o kadar sevinmemişti.

Adamları etrafından onun gibi üstleri başları sıırıklar ve kanlar içinde zertalarıyla birlikte duvardan çıktılar ve hepsi hayatta olduğu halde daha ziyade ölü gibi gözükiyorlardı.

Komutan yukarıya ve ileriye bakarken, hayretler verici bir manzarayı gördü ve kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı. Manzaraya bakarken nefes bile alamadı. Ama kalbi ağır ağır ama gördüğü şeyden emin bir biçimde ani bir zafer ve galibiyet sevinciyle doldu. Görkemli tepeler göklere kadar yükseliyor ve bir halka oluşturuyordu. Orası tek bir yer olabilirdi:

Yamaç.

Yamaç ufukta göklere yükselmiş, muhteşem, engin bir manzara oluşturuyor ve her iki yanlarına gözlerinin alabildiğince uzanıyordu. En tepesinde, güneşin altında ısıldayan parlak zırlarıyla vardiya gezen binlerce asker görünce şaşırdı.

Bulmuştu. Sadece kendisi orayı bulabilmişti.

Adamları yanında aniden durduğunda, komutan onların da şaşkınlıkla ve hayretle, ağızları açık kalmış halde oraya baktıklarını gördü. Adamların hepsi de aynı şeyi düşünüyordu: o an tarihe yazılacaktı. Hepsi kahraman olacak ve İmparatorluk halk öykülerinde nesillerce anlatılacaklardı.

Komutan suratında kocaman bir gülümsemeyle dönüp adamlarına baktı. Askerler artık ona saygıyla bakıyorlardı. Sonra, zertasına binip geri çevirdi ve kum duvarından tekrar geçmeye hazırlandı... İmparatorluk karargâhına varana dek durmayacak ve şahsen Yediler Şövalyeleri'ne bu keşfini anlatacaktı. Günler içinde İmparatorluğun tüm güçlerinin oraya gelebileceğini ve bir m

Milyon askerin orayı talan etmeye hazır olacağını biliyordu. O kum duvarını aşacaklar, Yamaca tırmanacaklar ve o şövalyelerle savaşıp İmparatorluğun sona kalan tek özgür diyarını da ele geçireceklerdi.

“Askerler, vakit geldi,” diye seslendi. “İsimlerinizin sonsuzluğa yazılmasına hazırlanın.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick, Brandt, Atme, Koldo ve Ludvig Büyük Hiçlik'te ilerliyor, çölde sökmek üzere olan şafağın yükselen iki güneşine doğru gidiyordu. Bütün gece olduğu gibi, yürüyerek ilerliyorlardı ve genç Kaden'ı kurtarmaya kararlıydılar. Ciddiyetle yürürken sessiz bir ritim tutturmuşlardı. Hepsinin elleri silahlarındaydı ve Kum Yürüyücüleri'nin yerdeki izlerini takip ediyorlardı. Yüzlerce ayak izi onları bu ıssız toprakların derinliklerine doğru götürüyordu.

Kendrick yol acaba hiç bitecek mi diye merak etti. Kendisini bir daha ayak basmamaya yemin ettiği Hiçlik'te aynı durumda bulunduğu inanamıyordu... Özellikle de yayan ilerlediğine, atları ve erzakları ve geri dönmek için yanlarında hiçbir şey olmadığına inanamıyordu. Yamacın diğer şövalyelerinin atlarla onlar için geri döneceklerine güveniyorlardı... Dönmezlerse kendilerine geri dönüşü olmayan bir göreve bilet almışlar demektir.

Ama Kendrick yiğitliğin böyle bir şey olduğunu biliyordu. Kocaman bir yüreği olan geç ve iyi bir savaşçı olan Kaden asaletle nöbet tutmuş, bunu yaparken kendisini kanıtlamak için cesaretle tek başına çöle girmişti ve o vahşi yaratıklar tarafından kaçırılmıştı. Koldo ve Ludvig onu kurtarma şansları ne kadar az olsa da küçük kardeşlerine sırtlarını dönemezlerdi... Kendrick, Brandt ve Atme de hiçbirini yalnız bırakamazlardı; görev ve şeref hissi onları bunu yapmamaya zorluyordu. Yamacın bu muhteşem şövalyeleri onları en ihtiyaç duydukları zamanda misafirperverlikle ve iyi niyetle karşılamışlardı. Bedeli her en olursa olsun, bu iyiliğin karşılığını vermenin vakti gelmişti. Ölüm ona vız geliyordu, ama şeref her şey demektir.

"Bana Kaden'dan söz et," dedi Kendrick Koldo'ya. Sessizliğin yarattığı monotonluğu kırmak istemişti.

Koldo derin sessizlikte irkilip başını kaldırdı ve iç çekti.

Karşılaşabileceğin en iyi savaşçılardan biridir. Kalbi her zaman yaşımdan büyük olmuştur. Daha bir çocukken bile bir erkek olmayı, eli kılıç tutamazken bile kılıç kullanmayı istiyordu."

Başını salladı.

"Çok uzaklaştıysa ve bir devriye tarafından ele geçirilen ilk kişi olduysa hiç şaşımam. Hiçbir şeyden korkmaz... Özellikle de mesele başkalarını korumaksa."

Ludvig lafa karıştı.

"Aramızdan birisi alınacak olsa, küçük kardeşimiz gönüllü olacak ilk kişidir. En gencimizdir ve en iyi yönlerimizi temsil eder."

Kendrick Kaden'la yaptığı konuşmalardan bu kadarını zaten tahmin ediyordu. Genç yaşına rağmen içindeki o muhteşem savaşçı ruhunu fark etmişti. Kendrick her zamanki gibi yaşın bir savaşçı olmakla bir ilgisi olmadığını biliyordu; savaşçı ruhu birisinde ya vardı, ya da yoktu. Ruh yalan söyleyemezdi.

Uzunca bir süre yürümeye devam ettiler; Brandt hafifçe öksürene dek tepeye yükselen güneşlerinden altında yine konuşmadan yürüdüler.

"Ya bu Kum Yürüyücüleri nedir?" diye sordu Koldo'ya.

Koldo yürürlerken ona baktı.

"Vahşi bir grup gezgin," dedi. "İnsandan ziyade hayvan gibilerdir. Kum Duvarı'nın çevresini korurlar ve devriye gezerler."

"Yağmacıdırlar," dedi Ludvig araya girerek. "Kurbanlarını çölün ta derinliklerine getirdiklerini söylenir."

"Nereye?" dedi Atme.

Koldo ve Ludvig sıkıntıyla bakiştılar.

"Her nerede toplanıyorlarsa oraya... Bir ayın yapıp onları paramparça ettikleri yere."

Kendrick Kaden'ı ve onu bekleyen sonu düşününce tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"O halde, kaybedecek vakit yok," dedi. "Koşalım mı?"

Herkes çölün ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar çok koşmaları gerektiğini bildiğinden birbirine baktı. Özellikle de yükselen ısıda ve üstlerindeki zırlarla koşmaları çok zor olacaktı. Hepsi bu gaddar topraklarda hızlı gitmenin ne kadar riskli olduğunun farkındaydı.

Ama tereddüt etmediler; hep birlikte koşmaya başladılar. Hiçliğe doğru koşarlarken, suratlarından terler aktı. Kaden'ı yakında bulamazlarsa, çölde öleceklerini biliyorlardı.

*

Kendrick koşarken soluklanmaya çalışıyor, tepeye yükselmiş olan ikinci güneşin gözleri kamaştıran ışığına ve boğucu ısısına rağmen diğerleriyle birlikte nefes nefese yola devam ediyordu. Koşarlarken hepsinin zırlı tangır tungur sesler çıkarıyordu. Suratından akan terler Kendrick'in gözlerini o kadar kötü yaktı ki, önünü zar zor görebiliyordu. Ciğerleri patlayacak hale geldiğinde, oksijene ne kadar ihtiyaç duyabileceğini ilk kez fark etmişti.

Kendrick bu güneşlerin yoğun sıcaklığına benzer bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. Derisi sıcaktan bedeninden ayrılacak gibiydi.

O sıcakta o hızda daha fazla ilerlemeleri mümkün değildi. Kendrick çok yakında hepsinin nefes nefese orada öleceğini ve böceklerle yem olacağını gayet iyi biliyordu. Gerçekten de, koşarlarken uzaktan gelen tiz bir ses duydu ve başını kaldırıncsa saatlerdir tepede daireler çizen akbabaların alçaldığını fark etti. Akbabalar en zeki hayvanlardı: Yakın zamanda yeni bir ölümün gerçekleşeceğini hemen anlardı.

Kendrick Kum Yürüyücüleri'nin ufka kadar devam ettiğini gördüğü ayak izlerine bakarken, o kadar yolu çabucak nasıl kat ettiklerini anlayamadı. Sadece Kaden'ın hala hayatta olması ve tüm bunları boşa yapmadıklarını umdu. Ama bunu ummasına rağmen, ona ulaşabilecekleri konusunda emin değildi. Ayak izlerini suları çekilen bir okyanusun içinde takip ediyor gibiydiler.

Etrafına bakınca, diğerlerinin de iki büküm olduğunu ve koşmaktan çok sendelediklerini gördü. Ayakta zor duruyorlardı. Ama hepsi onun gibi hala devam etmeye kararlıydı. Kendrick de diğerleri de hareket etmeyi kestikleri anda öleceklerini biliyorlardı.

Kendrick sessizliğin monotonluğunu yıkmak istedi, ama diğerleriyle konuşamayacak kadar yorgun düşmüştü. Tonlarca yük binmiş gibi hissettiği bacaklarını hareket ettirmek için kendisini zorladı. Ufka bakmak için bile enerji harcamaya korkuyordu. Hiçbir şey görmeyeceğini, orada öleceğini biliyordu. Bu yüzden, ileriye bakmak yerine yere baktı, izleri takip etti ve geriye kalan değerli enerjisini korumaya çalıştı.

Kendrick bir ses duydu ve ilk önce zihninin ona oyunlar oynadığını sandı; sonra, sesi yine duydu. Uzaktan gelen, arıların vızıltısını andıran bir sestti. Bu sefer, kendisini başını kaldırmaya zorladı, çünkü orada hiçbir olmadığını bildiği için ses duyması aptalcaydı. Umutlu hissetmeye dahi korkuyordu.

Ama bu sefer, karşısındaki manzara kalbinin heyecanla çarpmasına neden oldu. Orada, belki yüz metre kadar karşılarında bir grup Kum Yürüyücüsü duruyordu.

Kendrick diğerlerini dürtükledi. Herkes başını kaldırıp baktı, düşüncelerinden sıyrıldı ve şok içinde yaratıkları gördü. Savaşma vakti gelmişti.

Kendrick yere uzanıp diğerleri gibi silahını aldı ve içine adrenalin akın ettiğini hissetti.

Düzinelerce Kum Yürüyücüsü dönüp onları gördü ve onlar da savaşmaya hazırlandılar. Cıyaklayıp onlara doğru koşmaya başladılar.

Kendrick kılıcını havaya kaldırdı ve müthiş bir savaş çılgılığıyla en sonunda düşmanlarını öldürmeye veya son nefesini verene dek bunu denemeye hazırlandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn yanında Krohn'la birlikte Yamacın başkentinde ciddiyetle ilerliyordu, Steffen da arkasından geliyordu. Argon'un dediklerini düşünürken zihni karmakarışık olmuştu. Bir yandan, onun iyileşip kendisine geldiğine çok sevinmişti... Ama onu o meşum kehaneti zihninde bir lanet gibi, öleceğini haber veren bir çan gibi çalıp duruyordu. Argon'un karamsar ve şifreli ifadeleri onun sonsuza dek Thor'la birlikte olmayacağını ima ediyordu gibiydi.

Gwen hızlı ve kararlı adımlarla kuleye doğru yürüdü. Argon'un söylediklerini düşünmemeye, kehanetlerin hayatını kontrol etmesine izin vermemeye çalıştı. Her zaman öyle olmuştu ve güçlü kalabilmek için de buna ihtiyacı vardı. Gelecek yazılmış olabilirdi, ama Gwen bunun değiştirilebileceğini düşünüyordu. Alın yazısı şekillendirilebilirdi. Kişinin sadece bunu yeteri kadar istemesi ve yeteri kadar şeyi feda etmeye istekli olması gerekiyordu... Hem de bedeli ne olursa olsun.

Bu da o zamanlardan biriydi. Gwen Thorgrin'le Guwayne'in ondan uzaklaşmasına izin vermeyi kesinlikle reddediyordu e kararlılığının giderek arttığını da hissediyordu. Bedeli her en olursa olsun, kaderine karşı gelecek, evren ondan ne istiyorsa feda edecekti. Hiçbir koşulda Thor'u veya Guwayne'i görmeden hayatına devam etmeyecekti.

Krohn aklından geçenleri duymuş gibi ayaklarının dibinde sızlanıp, sokaklarda ilerleyen Gwen'in bacaklarına sürtündü. Gwen düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdı ve karşısında yükselen kuleyi gördü. Kırmızı renkli, yuvarlak ve başkent'in tam ortasında yükselen bir yapıydı. Şunu hatırladı: Kült. Krala kuleye gideceğine ve oğluyla kızını bu kültün elinden kurtaracağına, liderlerine eski kitaplar ve Yamacı yok olmaktan kurtarabilecek sır hakkında sorular soracağına söz vermişti.

Gwen kuleye yaklaşırken, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı; az sonra yapacağı yüzleşme yüzünden heyecanlıydı. Krala ve Yamacı yardım etmek istiyordu, ama en çok da oradan gidip çok geç olmadan Thor'u ve Guwayne'i aramak istiyordu. Keşke eskisi gibi yanından bir ejderha olsaydı diye düşündü. Keşke Ralibar ona geri dönse ve onu dünyanın öteki ucuna, oralardan ve imparatorluğun sorunlarından uzaklara götürüp, tekrar dünyanın diğer tarafına, Thor'a ve Guwayne'e geri getirebilseydi diye düşündü. Keşke hep birlikte Halka'ya dönebilseler ve eskisi gibi yaşayabilselerdi.

Ama bunların çocukça hayallerden ibaret olduğunu biliyordu. Halka yok edilmişti ve Yamacı elinde olan tek şeydi. O anki gerçeklerle yüzleşmesi ve orayı kurtarabilmek için elinden geleni yapması gerekiyordu.

“Leydim, kuleye girdiğinizde size eşlik edebilir miyim?”

Gwen sesi duyuna döndü ve düşüncelerinden sıyrıldı. Eski dostu Steffen'ı elini kılıcına koymuş bir halde yanında görünce evindi. Steffen onu korumak ve kollamak için her zaman olduğu gibi yanında yürüyordu. Gwen onun ne kadar uzun süredir yanında olduğunu düşününce en sadık danışmanı olduğunu bir kez daha hatırladı ve içini bir minnet hissi kapladı.

Gwen kuleye giden karşılarındaki asma köprüde durunca, Steffen şüpheyle buna baktı.

“Burası bana güven vermiyor.”

Gwen ona cesaret vermek için bileğini tuttu.

“Sen gerçek ve sadık bir dostsun, Steffen. Arkadaşlığına ve sadakatine değer veriyorum, ama bu adımı tek başıma atmalıyım. Öğrenebildiklerimi öğrenmem gerek. Senin orada olman onların açık davranmasını engeller.” Krohn hafifçe inleyince “Hem yanımda Krohn olacak,” dedi.

Gwen ayaklarının dibine bakınca Krohn'un ona beklentiyle baktığını fark edip başını salladı.

Steffen da tamam der gibi başını salladı.

“Sizi burada bekleyeceğim. İçeride herhangi bir sorun olursa, hemen içeri girerim.”

“Bu kulede aradığımı bulamazsam, ne yazık ki bizler için daha büyük sorunlar açılacak,” dedi

Gwen.

*

Gwen yanında Krohn'la birlikte asma köprüye ağır ağır yürürken, ayak sesleri ahşap köprüde yankılandı ve altındaki dalgalanan suyun üstünden yavaşça geçti. Köprünün iki yanına düzinelerce keşiş dizilmişti. Sessizce hazır olda duruyorlardı; kırmızı cüppeleri ellerini gizliyordu ve gözleri kapalıydı. Silahsız, inanılmaz derecede itaatkâr halleriyle tuhaf bir grup muhafızdı. Gwen orada ne kadar süredir durduklarını tahmin edemiyordu. Gwen bu insanların liderlerine olan yoğun sadakatine ve bağlılığına hayret etti ve Kral'ın dediklerinin doğru olduğunu fark etti: Hepsi onu bir tanrı olarak görüyor ve saygı duyuyordu. Neye bulaştığını merak etmeden edemedi.

Gwen girişe yaklaşırken, karşısında yükselen kocaman kemerli kapılara baktı; bunlar eski meşe ağacından yapılmış ve üstlerine anlamadığı semboller kazınmıştı. Birkaç keşişin öne fırlayıp kapıları çekerek açışını şaşkınlıkla izledi. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve sadece meşalelerle aydınlatılmış kasvetli bir alan ortaya çıktı. Serin bir cereyan ve hafif bir tütsü kokusu hissetti. Krohn yanında ger. Gwen içeri girdikten sonra, kapıların ardından kapandığını duydu.

Ses içeride yankılandı ve Gwen'in etrafında ne olduğunu görmesi birkaç saniye sürdü. İçerisi karanlıktı, duvarları bir tek meşaleler aydınlatıyordu ve yukarıdaki mozaik camdan içeri cılız bir ışık sızıyordu. İçeride kutsal ve sessiz bir hava vardı. Gwen bir kiliseye girmiş gibi hissetti. Başını kaldırıncı kulenin yuvarlak rampalarla kademe kademe daha da yükseklerle kadar uzandığını fark etti. Pencere yoktu ve duvarlardan belli belirsiz bir dua sesi yankılanıyordu. İçeride keskin bir tütsü kokusu vardı. Keşişler bir trans halinde odalara girip çıkıyorlardı. Bazıları tütsüleri yayıyor, bazıları dua ediyordu; diğerleriyle sessizdi ve düşüncelere dalmıştı. Gwen bunun nasıl bir kült olduğunu daha da merak etti.

“Seni babam mı yolladı?” dedi birisi. Gwen irkilip arkasına bakınca, birkaç adım ötesinde üstünde kırmızı renkli uzun bir cüppe olan ve tatlı tatlı ona gülümseyen genç bir adam gördü. Adamın babası Kral'a ne kadar benzediğine inanamadı.

“Er ya da geç buraya birilerini yollayacağını biliyordum,” dedi Kristof. “Beni geri götürme çabaları nafile. Lütfen, gelin.” Yana çekilip eliyle yaklaşmasını işaret etti.

Gen onun yanında taş ve kemerli bir koridorda yürümeye başladı. Kulenin daha yüksek katlarına çıkan yuvarlak rampada ilerledi. Gwen boş bulunmuştu. Çılgın bir keşişle, dini bir fanatikle karşılaşacağını sanmış, ama karşısına dostane, uysal ve gayet akli başında olduğu belli olan birisi çıkınca şaşırılmıştı. Kristof babasının anlattığı gibi o kaybolmuş çılgın kişi gibi değildi.

“Baban seni merak ediyor,” dedi en sonunda sessizliği bölerek, karşı yönden gelen ve bakışlarını bir an için bile kaldırmadan yanlarından geçen bir keşiş gittikten sonra. “Benden seni eve geri götürmemi istedi.”

Kristof başını salladı.

“Babam böyledir işte. Dünyadaki tek gerçek yuvayı bulduğunu sanıyor. Ama ben bir şey öğrendim,” dedi Kristof ona dönerek. “Dünyada bir sürü gerçek yuva var.”

İç çekti ve yürümeye devam ettiler. Gwen onu kendi halinde bırakmak ve fazla üstelememek istiyordu.

“Babam asla kim olduğumu kabul etmeyecek,” dedi Kristof en sonunda. “Asla öğrenmeyecek. Eski ve kısıtlı inançlarına takılmış durumda... Bunları bana da kabul ettirmek istiyor. Ama ben o değilim... O, bunu asla kabul etmeyecek.”

“Aileni özlemiyor musun?” dedi Gwen. Onun hayatını o kulede geçirmeye razı olduğuna şaşırılmıştı.

“Özlüyorum,” dedi Kristof samimiyetle. Gwen buna şaşırdı. Hem de çok. Ailem benim her şeyim, ama manevi yolu izlemem daha önemli. Artık yuvarlam burası,” dedi ve Gwen peşinden gelirken bir koridorda köşeyi döndü. “Artık Eldof'a hizmet ediyorum. O, benim güneşi. Onu tanıyor olsaydın,” dedi dönüp Gwen'e onu korkutan bir ciddiyetle bakıp, “senin de güneşin olurdu.”

Gwen genç adamın gözlerindeki o fanatik ifadeyi gördüğüne huzursuz olarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Ben kendimden başkasına hizmet etmem,” dedi.

Kristof ona gülümsedi.

“Belki de tüm dünyevi endişelerinin kaynağı budur,” dedi. “Kimse birisine hizmet etmediği bir dünyada yaşayamaz. Şu anda, sen de bir başkasına hizmet ediyorsun.”

Gwen şüpheyle ona baktı.

“Nasıl yani?”

“Kendine hizmet etmediğini düşünüyorsun, ama yanıyorsun. Hizmet ettiğin kişi sen değil de annenle babanın şekillendirdiği kişi aslında. Annenle babana hizmet ediyorsun... Onların ebeveynleri tarafından onlara dayatılmış eski inançlarına hizmet ediyorsun. Bu inançlardan kurtulmak ve kendine inanmak için ne zaman cesaretini toplayacaksın?”

Gwen kaşlarını çatı; bu düşünceler ona mantıklı gelmemiştir.

“Sonra kimin inançlarını benimseyeceğim? Eldof’un kileri mi?”

Kristof başını salladı.

“Eldof sadece bir araçtır,” dedi. “Kim olduğunu ortaya çıkarır. Gerçek kimliğini bulmana ve olman gereken kişi olmana yardımcı olur. Hizmet etmen gereken kişi odur. Sahte kimliğinden arınmadığın sürece o kişiyi asla keşfedemezsin. Eldof bunu yapar: Hepimizi özgür kılar.”

Gwendolyn genç adamın parıldayan gözlerine baktı ve onun liderine ne kadar sadık olduğunu gördü... Ama bu sadakat onu korkuttu. Onun mantıklı davranmadığını ve oradan asla ayrılmayacağını anladı.

Eldof’un tüm bu insanları oraya çekip tutsak etmek için ördüğü ağ korkutucuydu... Ucuz bir felsefeyle ve ancak kendi içinde mantıklı olan bir düşünce sistemi. Gwen daha fazlasını dinlemek istemedi; kaçınmak istediği bir ağı.

Gwen önüne dönüp yürümeye devam etti ve ürperdiğini hissetti. Rampadan çıkmaya, kulenin etrafında yürümeye koyuldu ve yavaş yavaş varması gereken noktaya doğru ilerledi. Kristof ona yetişti.

“Buraya kültürün iyi yanlarını tartışmaya gelmedim,” dedi Gwen. “Seni babana geri dönmeye ikna edemem. Ona soracağıma söz verdim ve bunu yerine getirdim. Ailene değer vermiyorsan, değer vermeyi sana ben öğretemem.”

Kristof ciddiyetle ona baktı.

“Sence babam ailesine değer veriyor mu?” diye sordu.

“Hem de çok. En azından, görebildiğim kadarıyla veriyor.”

Kristof başını salladı.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Gwen’in dirseğini tuttu ve onu soldaki bir başka koridora götürdü; uzuna bir merdivenden çıkardıktan sonra kalın meşe bir kapının önünde durdu. İmal bir biçimde ona bakıp kapıyı açtı ve karşılıklarına demir parmaklıklar çıktı.

Gwen orada merakla ve endişeyle durup genç adamın göstermek istediği şeye baktı... Sonra, basamakları çıktı ve parmaklıklardan dışarı baktı. Tek başına bir hücrede tek başına oturan genç ve güzel bir kız görünce dehşete kapıldı. Kız hücrede dışarı bakıyordu ve uzun saçları suratına sarkmıştı. Gözleri açık olduğu halde, onların geldiğini fark etmemiş gibiydi.

“Babam ailesine böyle değer veriyor işte.”

Gen merakla ona baktı.

“Ailesine mi?” dedi şaşkınlıkla.

Kristof evet der gibi başını salladı.

“Bu, Kathryn. Öz kızı. Dünyanın geri kalanından gizlediği kızı. Buraya, bu hücreye hapsedildi. Neden mi? Çünkü ona dokunuldu. Onun gibi kusursuz değil. Çünkü ondan utanıyor.”

Gwen sessizleşti ve hüznle kıza bakarken ve ona yardım etmeyi dilerken, midesinin gerildiğini hissetti. Kral’ın dediklerini ve Kristof’un anlattıklarında bir gerçeklik payı olabilir mi diye düşündü.

“Eldof aileye değer verir,” dedi Kristof. “Asla kendi ailesinden birisini terk etmez. Gerçek kimliklerimize değer verir. Burada kimse ondan utanıldığı için yüz üstü bırakılmaz. Gururun esas umut kırıcı yanı budur. Dokunulmuş kişiler de gerçek kimliklerine en yakın olan kişilerdir.”

Kristof iç çekti.

“Eldof’la tanıştığında bunu anlayacaksın. Onun gibi birisi asla olmadı ve olmayacak.”

Gwen onun bakışlarındaki tutkuyu, orada, bu kültte ne kadar kaybolduğunu görebiliyordu ve Kral’a dönemeyecek kadar uzaklaştığını anlayabiliyordu. Hücreye bakına, Kral’ın kızının oradaki halini gördü ve ona, oranın tamamına, parçalanmış ailelerine karşı büyük bir hüznü hissetti. Yamaçla, kraliyet ailesiyle ilgili kusursuz izlenimi yıkılmak üzereydi. Orası da birçok diğer yer gibi kendi karanlık sırlarına sahipti. Orada da sessiz bir savaş sürüyordu ve bu, inançlara dair bir savaştı.

Gwen’in kazanamayacağı bir savaştı. Buna vakti de yoktu. Kendi terk edilmiş ailesini düşündü ve kocasını ve oğlunu kurtarmak için daha da büyük bir aciliyet hissetti. Orada başı dönüyordu. İçeride ağır bir tütsü kokusu vardı ve pencere olmayışı onu sersemletiyordu. İhtiyaç duyduğu bilgileri öğrenip gitmek istiyordu. Neden oraya geldiğini hatırlamaya çalışına her şeyi hatırladı: Kral’a söz verdiği gibi, Yamacı kurtarmanın bir yolunu öğrenecekti.

“Baban bu kulede gizlenen bir sır olduğunu düşünüyor,” dedi konuya girerek. “Yamacı ve halkımızı kurtarabilecek bir sır.”

Kristof gülümsedi ve parmaklarını kavuşturdu.

“Babam ve inançları.”

Gwen kaşlarını çatı.

“Doğru değil mi? Eski bir kitap yok mu?”

Kristof duraksadı, başka yöne baktı ve iç çekip bir süre hiçbir şey demedi. En sonunda, konuşmaya devam etti.

“Sana neyin ne zaman ifşa edileceği beni aşar. Sadece Eldof sorularına yanıt verebilir.”

Gwen daha da büyük bir merakla kapıldı.

“Beni ona götürebilir misin?”

Kristof gülümseyip ona baktı ve koridorda ilerlemeye koyuldu.

“Bir güvenin bir aleve gideceği gibi götürebilirim,” dedi hızla yürüyüp uzaklaşarak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Stara tehlikeli platformda durdu ve göğe doğru çekilirken aşağı bakmamaya çalıştı; halat her yukarı çekildiğinde manzaranın genişlediğini görebiliyordu. Platform Yamacın kenarında giderek yükseldi ve Stara kalbi gümbür gümbür atarak, kılık değiştirmiş, başlığını suratına iyice indirmiş bir halde orada durdu ve çöl sıcaklığının yükseldiğini hissederken sırtından terler aktı. O yükseklikte bile hava fena halde sıcaktı ve daha şafak yeni sökmüştü. Etrafından hiç dinmeyen halat ve makara, gıcırdayan tekerlek sesleri geliyor, askerler onun kim olduğundan habersiz platformu yukarı çekiyorlardı.

Çok geçmeden platform durdu ve Stara Yamacın zirvesine varınca hareket kesildi. Duyduğu tek şey rüzgârın uğultusuydu. Rüzgâr çok şiddetliydi ve onu dünyanın tepesinde duruyormuş gibi hissettiriyordu.

Anıları zihnine hücum ediyordu. Stara Yamaca Gwendolyn, Kendrick ve birçoğu sağdan çok ölü gözüken diğerleriyle birlikte Büyük Hiçlik'ten yeni geldiği zamanı hatırladı. Hayatta kaldığı için şanslı olduğunu biliyordu ve Yamacın güzelliğini görmek ilk başlarda bir armağan ve kurtuluş manzarası gibiydi.

O sırada, Yamacın diğer tarafına inmeye, Büyük Hiçliğe, yani kesin bir ölüme gitmeye yine hazırdı. Yanındaki atı yeri eşeledi ve nalları boş platformda sesler çıkardı. Stara uzanıp atını sakinleştirmek için yelesini okşadı. Bu at onun kurtuluşu, oradan gidebileceği bileti olacaktı; Büyük Hiçlik'te öncekinden çok daha farklı bir biçimde geriye dönecekti.

“Komutanımızdan bu ziyaretle ilgili emir aldığımı hatırlamıyorum,” dedi askerlerden biri otoriter bir sesle.

Stara ondan söz ettiklerini bildiğinden, kıpırdamadan durmaya devam etti.

“O halde, komutanınızla ve... Kuzenim kralla kendim konuşurum,” dedi Fithe kendinden emin bir sesle. Stara'nın yanında dururken, her zamankinden daha kendine güvenen bir ses tonuyla konuşuyordu.

Stara onun yalan söylediğini ve kendisini onun için tehlikeye attığını biliyordu; bu yüzden, ona sonsuza dek minnettar kalacaktı. Fithe sözünü tutarak ve dediği gibi onun Yamaç'tan ayrılabilmesi için yapabildiği her şeyi yaparak, ona oradan gidip sevdiği erkeği, Reece'i bulabilmesi için bir şans vererek onu şaşırtmıştı.

Reece. Stara onu düşündükçe yüreği sızlıyordu. Gitmek güvenli olsa da olmasa da oradan gidecek, Büyük Hiçliği ve okyanusları aşacak, dünyanın öteki ucuna varacaktı. Hem de sadece onu ne kadar sevdiğini söyleyebilme şansı uğruna.

Stara Fithe'yi tehlikeye atmaktan hiç hoşlanmasa da buna ihtiyacı vardı. Sevdiği adamı bulabilmek için her şeyi tehlikeye atması gerekiyordu. Yamaç ne kadar muhteşem, bolluk içinde ve güvenli olursa olsun, Reece'e kavuşana dek orada bekleyemezdi.

Platformun demir kapıları gıcırdayarak açıldı ve Fithe koluna girip ona yol gösterdi. Stara başlığını iyice aşağı indirip suratını gizledi. Ahşap platformdan Yamacın tepesindeki taş alan indiler. Uğuldayan bir rüzgâr dengesini bozacak kadar sert esiyordu. Stara atının yelesini kavradı ve o engin alanı görünce, yapacağı çılgınlık kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu.

“Başını önüne eğ ve bağlığını indir,” diye fısıldadı Fithe telaşla. “Seni görürlerse v bir kız olduğunu anlarsa burada olmaman gerektiğini bilirler. Seni geri yollarlar. Yamacın en kenarına varana dek bekle. Orada seni diğer tarafa indirecek bir başka platform bekliyor. Seni alacak... Sadece seni.”

İkisi birlikte geniş taş alanda şövalyelerin yanından hızla geçerken, Stara kesik kesik nefes almaya başladı. Başını eğdi ve yanlarından geçen askerlerin meraklı gözlerine görünmemeye çalıştı.

En sonunda, durdular ve Fithe fısıldadı:

“Tamam, başını kaldırabilirsin.”

Tara başlığını kalırdı; saçları ter içinde kalmıştı. Bunu yaparken, iki şey onu büyüledi: O harikulade çöl sabahında iki tane kocaman ve güzel güneş yükseliyordu. Gökyüzü pembenin ve morun milyonlarca tonuna boyanmıştı. Sanki dünya yeniden doğuyordu.

Karşısına bakınca, dünyanın sonuna dek uzanıyormuş gibi gözüken Büyük Hiçliği gördü. Uzakta o dönüp duran Kum Duvarı vardı. Stara elinde olmadan doğrudan aşağı baktı. Yükseklik korkusu gerilemesine neden olmuştu, ama bunu yapar yapmaz pişman oldu.

Aşağıya bakınca, Yamacın dibine kadar uzanan dik uçurumu gördü. Karşısındaysa onu bekleyen boş bir platform duruyordu.

Stara dönüp anlamlı bir ifadeyle ona bakan Fithe'ye baktı.

“Emin misin?” diye sordu Fithe. Stara onun için endişelendiğini fark etti.

Bir an için içine bir korku doldu, ama Reece'i düşününce hiç tereddütsüz evet der gibi başını salladı.

Fithe anlayışlı bir tavırla başını salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Stara. “Sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum.”

Fithe gülümsedi.

“Sevdiğin adamı bul,” dedi. “o kişi ben olamayacaksam, en azından başka birisi olabilir.”

Stara'nın elini tuttu, öptü, eğilerek selam verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Stara onun gidişini izlerken, kalbi ona karşı minnetle doldu. Reece o kadar çok sevmiyor olsaydı, belki Fithe sevdiği erkek olabilirdi.

Stara döndü, kendisini hazırladı, atının yelesini tuttu ve kaderini belirleyecek olan ilk adımı platforma doğru attı. Büyük Hiçliğe, neredeyse kesin sayılabilecek bir ölüm anlamına gelen yolculuğuna bakamamaya çalıştı. Ama baktı.

Halatlar gıcırdadı, platform sallandı ve askerler halatları her seferinde birer adım kadar indirirken, Stara tek başına bir hiçliğe doğru inmeye başladı.

Reece, ölebilirim, dedi içinden. Ama senin için dünyanın öteki ucuna gideceğim.

ALTINCI BÖLÜM

Erec geminin pruvasında yanında Alistair ve Strom’la birlikte dururken, aşağıdaki İmparatorluk nehrinin azgın sularına bakıyordu. Şiddetli bir akımın gemiyi sola doğru, onları Volusia’ya, Gwendolyn’e ve diğerlerine götürecek olan kanaldan öteye itişini izledi. Ne yapacağını bilemedi. Elbette Gwendolyn’i kurtarmak istiyordu, ama kurtulmuş olan köylülere komşu köylerini kurtarıp yakınlardaki İmparatorluk garnizonunu yok edeceğine dair verdiği kutsal bir söz de vardı. Bunu yapmazsa, İmparatorluk askerleri çok geçmeden özgür kalan insanları da öldüreceklerdi ve Erec’in onları kurtarmak için harcamış olduğu çaba boşa gidecekti. Köyleri bir kez daha İmparatorluğun eline geçecekti.

Erec başını kaldırıp ufku incelerken, aradan geçen her saniyenin, rüzgârın her esişinin ve küreklerin her hareketinin onları Gwendolyn’den ve esas görevinden biraz daha uzaklaştırdığını biliyordu, ama bazen insanın ne şerefli ve doğru şeyi yapabilmek için önceliklerini değiştirmesi gerektiğini de biliyordu. Bazen kişinin görevi baştan beri düşündüğü şey olmuyordu. Bazen sürekli olarak değişiyordu; bazen esas görev haline gelen daha önemsiz gözüken bir yolculuk oluyordu.

Yine de, Erec içinden İmparatorluk garnizonunu en kısa zamanda yerle bir edip, nehirden yukarı dönerek Volusia’ya gitmeye ve çok geç olmadan Gwendolyn’i kurtarmaya yemin etti.

“Efendim!” diye seslendi birisi.

Erec başını kaldırıncaya, geminin direğinin tepesindeki bir askerin ufku işaret ettiğini gördü. Oraya bakarken, gemileri nehirdeki bir kıvrımı döndü ve akıntılar hızlandı. Erec askerlerle kaynayan, nehrin kenarında adamların nöbet tuttuğu bir İmparatorluk kalesi görünce kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sadece ve kare biçimli taş bir binaydı ve alçaktı. İmparatorluk ustabaşları etrafına dizilmişlerdi, ama hiçbirisi nehri izlemiyordu. Tam aksine, köylülerle dolu olan aşağıdaki köle köyünü izliyorlardı. Askerler acımasızca köylülere kırbaçlıyor, ağır işçilik yaptırarak sokaklarda işkence ediyordu; askerlerse onlara bakıp bu manzaraya gülüyorlardı. Erec öfkeden kızardı ve köylülere karşı uygulanan bu adaletsiz tavra sinir oldu. Nehirde başka bir yöne saparak doğru şeyi yaptığını hissediyordu ve yapılan hataları düzelterek bunu onlara ödetmeye de kararlıydı. İmparatorluğun gaddarlıkları arasında bu olay sadece bir damla olabilirdi, ama özgürlüğün birkaç kişi için bile ne demek olduğunu hafife almamak gerekirdi.

Erec kıyıların İmparatorluk gemileriyle dolu olduğunu gördü; gemiler çok sıkı korunmuyordu, çünkü kimse bir saldırı olacağını düşünmüyordu. Tabii ki düşünmezlerdi: İmparatorlukta düşman güçler yoktu. Daha doğrusu, büyük İmparatorluk ordusunu korkutacak güçte birileri yoktu.

Ama Erec vardı.

Erec adamlarının sayısının az olduğunu biliyordu, ama onları gafil avlamak gibi bir avantaja sahiplerdi. Yeteri kadar hızlı bir saldırı gerçekleştirebilirlerse, belki de onları alt edebilirlerdi.

Adamlarına bakınca, Strom’un hevesle onun emrini beklediğini ve yanında durduğunu gördü.

“Benimle birlikte geminin komutasını al,” dedi Erec erkek kardeşine. Kardeşi bunu duyar duymaz harekete geçti. Güvertede koştu, tirabzanlardan yanlarındaki gemiye atladı ve derhal pruvaya gidip idareyi ele aldı.

Erec kendi gemisinde etrafına toplanan ve emirlerine bekleyen askerlerine döndü.

“Geldiğimizi onlara belli etmek istemiyorum,” dedi. “Onlara mümkün olduğunca çok yaklaşmalıyız. Okçular... Hazır olun!” diye bağırdı. “Geri kalan askerler, mızraklarınızı alın yere eğilin!”

Askerlerin hepsi pozisyonlarını aldılar ve tirabzanın önünde iyice yere eğildiler. Erec’in askerleri sıra sıra dizilip mızraklarını ve yaylarını hazırladılar. Hepsi iyi eğitilmiş askerlerdi ve sabırla Erec’in emirlerini bekliyorlardı. Akıntılar hızlandı, Erec İmparatorluk birliklerine yaklaştıklarını gördü. Damalarında o tanıdık akımı hissetti: Havada savaş kokusu vardı.

Giderek daha da yaklaştılar. Artık aralarında hemen hemen yüz metre kalmıştı. Erec görölmediklerini umuyor, kalbi hızla atıyordu. Etrafındaki adamlarının sabırsızlandığını ve saldırmaya hazır olduklarını hissedebiliyordu. Sadece menzile girmeleri gerekiyordu. Kat ettikleri her kulaç su ve karada her adım son derece değerliydi. Bir tek mızraklarını ve oklarını kullanabilirlerdi ve ıskalama şansları yoktu.

Haydi, diye düşündü, biraz daha yakınlaşmamız gerek.

İmparatorluk askerlerinden biri nedensiz yere dönüp ve suya bakınca Erec'in kalbi duracak gibi oldu. Adam şaşkınlıkla gözlerini kıstı. Onları görecekti, ama daha çok erkendi. Henüz menzile girmemişlerdi.

Yanında olan Alistair de bunu gördü. Erec savaşa erken başlamaları için emir vermeden, Alistair ayağa kalktı ve gayet sakin ve kendine güvenen bir ifadeyle avucunu havaya kaldırdı. Avucunda sarı renkli bir top belirdi. Kolunu geriye çekip öne doğru savurdu.

Erec ışık küresinin tepelerine yükselip bir gökkuşağı gibi aşağı süzülüşünü ve üstlerine gelişini hayretle izledi. Çok geçmeden, bir pus belirdi, görüş alalarını kapattı ve onları İmparatorluğun gözlerinden korudu.

İmparatorluk askeri şaşkınlıkla pusa bakarak nerede olduklarını görmeye çalıştı. Erec döndü ve bir kez Alistair'in yardımı olmadan başlarının dertte olacağını fark ederek ona gülümsedi.

Erec'in filosu tamamıyla gözlerden gizlenmiş bir halde yol almaya devam etti e Erec Alistair'e minnetle baktı.

"Avucun kılıcımdan daha güçlü, leydim," dedi eğilip.

Alistair gülümsedi.

"Bu, hala senin kazanman gereken savaş," dedi.

Rüzgârlar onları daha da yakınlara taşıdı. Erec adamlarının hepsinin oklarını ve mızraklarını fırlatmak için sabırsızlandıklarını gördü. Bunu gayet iyi anlıyordu, çünkü onun da mızrağını tutan avucu kaşınıyordu.

"Daha değil," diye fısıldadı adamlarına.

Pusların arasından geçerlerken, Erec İmparatorluk askerlerini şöyle bir görebildi. Siperlerinde duruyorlardı ve kasları güneşin altında parılıyordu. Kırbaçlarını havaya kaldırıp köylülerin üstüne indiriyorlardı ve kırbaçlarının sesleri ta gemiden bile duyuluyordu. Diğer askerler durup nehre baktılar; nöbet tutan asker dikkatlerini çekmişti ve bir şey olmasını beklemiş gibi şüpheyle pusa bakıyorlardı.

Erec artık onlara çok yaklaşmıştı; gemileri ancak otuz metre kadar ötedeydi ve kalp atışları kulaklarında çınılıyordu. Alistair'in pusu dağılmaya başlayınca, artık saldırmaları gerektiğini anladı.

"Okçular!" diye bağırdı. "Oklarınızı fırlatın!"

Düzinelerce okçu filusunun dört bir anıdan nişan alıp oklarını fırlattı.

Gökyüzü aniden yaylardan fırlayan ve havada süzülen okların sesiyle doldu. Gök ölümcül uçları olan bir ok bulutuyla karardı ve oklar havada geniş bir kavis çizerek İmparatorluk kıyısına doğru düşüşe geçti. Birkaç saniye sonra, düşman askerlerinin çığlıkları duyuldu. Ölümcül ok bulutu ufak kaleyi koruyan askerlere isabet etti. Böylece, savaş başladı.

Her yerde borazanlar öttü ve İmparatorluk garnizonu tetiğe geçip kendisini savunmaya koyuldu.

"MIZRAKLAR!" diye bağırdı Erec.

Ayağa kalkıp mızrağını ilk fırlatan Strom oldu. Güzel gümüş mızrağı havada ısıklık çalarak süzüldü ve müthiş bir hızla uçtukten sonra İmparatorluk komutanın kalbine saplanıp onu gafil avladı.

Erec topuklarının üstünde dönüp altın mızrağını fırlattı ve ufak kalenin diğer tarafındaki bir İmparatorluk komutanını daha öldürdü. Filosundaki askerlerin tamamı savaşa katıldı. Mızraklarını fırlatıp kaçmak için bile zor fırsat bulan şaşkın İmparatorluk askerlerini avlamaya başladı.

Düzinelerce düşman askeri öldü ve Erec ilk saldırının başarılı olduğunu anladı; ama daha yüzlerce asker vardı. Erec'in gemisi dururken ve kıyıya biraz değerken, tek teke savaşma vaktinin geldiğini de anladı.

“SALDIRIN!” diye bağırdı.

Erec kılıcını kaptığı gibi tırabzanlara sıçradı ve İmparatorluğun kumlu kıyılarına düşmeden havada birkaç metre süzüldü. Yüzlerce adamı da etrafına kondurdu. Hep birlikte İmparatorluğun oklarından ve mızraklarından kaçarak kıyıya dağıldılar. Pusun arasından İmparatorluğun ufak kalesinin bulunduğu kumluk açık alana daldılar. İmparatorluk askerleri de öne fırlayıp onları karşıladı.

İri yarı bir İmparatorluk askeri çığlık atarak ve baltasını kaldırıp yanlamasına başına savurunca, Erec darbeyi savuşturmaya hazırlandı. Eğildi, adamı böğründen bıçakladı ve yoluna devam etti. Savaş içgüdüleri devreye giren Erec bir başka askeri kalbinden bıçakladı, bir başkasının balta darbesinden yana adım atarak kaçtı ve hızla kendi etrafında dönüp kılıcını adamın göğsüne sapladı. Bir başka asker ona arkadan saldırınca, Erec arkasına dönmeden onu böbreğinden dirsekledi ve adamın dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu.

Erec askerlerin arasından savaş alanındaki herkesten hızlı, atik ve güçlü bir biçimde koşarak askerlerine yol gösterdi. Adamları İmparatorluk askerlerini teker teker kesip biçerek ufak kaleye doğru ilerledi. Savaş hararetlendi, teke tek hale geldi. Onların ki misli olan o İmparatorluk askerleri azılı rakiplerdi. Erec birçok adamının etrafında yere yığılmasını üzüntüyle izledi.

Ama yanında Strom’la birlikte kararlılıkla şimşek gibi ilerledi ve iki yandan saldıran askerlerden kaçtı. Kumsalda cehennemden fırlamış bir şeytan gibi koştu.

Çok geçmeden, işleri bitti. Düşman askerleri kumların üstünde cansız yatıyordu ve cesetlerle dolu olan kumsalı kırmızıya boyamak üzereydi. Cesetlerin çoğu İmparatorluk askerlerine aitti. Ama aralarında çok sayıda Erec’in adamı da vardı.

Öfkeyle dolan Erec hala askerlerle kaynayan ufak kaleye doğru saldırıya geçti. Kalenin kenarındaki taş basamaklara tırmandı ve peşinde askerleriyle birlikte ilerlerken yukarıdan ona doğru gelen bir askerle karşılaştı. Asker kafasına iki bıçaklı bir baltayı indiremeden, onu kalbinden bıçakladı. Yana çekildi ve ölen asker yanındaki basamaklardan yuvarlanarak aşağı düştü. Bir başka asker belirdi ve Erec bir şey yapamadan ona kılıcını savurdu. Strom öne fırladı ve kılıçlardan yükselen metalik sesler ve kıvılcımlar arasında darbenin ağabeyine inmesini engelledi. Sonra, askeri kılıcının sapıyla itti, dengesini kaybetmesine neden oldu ve adamı çığlıklar arasında aşağı attı.

Erec basamakları dörder dörder çıkıp yoluna devam etti ve en sonunda ufak taş kalenin en üst seviyesine ulaştı. O seviyede kalan düzinelerce İmparatorluk askeri o sırada korkudan tir tir titriyordu. Kardeşlerinin nasıl öldüğünü görmüşlerdi. Erec’le adamlarının o seviyeye çıktıklarını görünce, hepsi arkasını döndüğü gibi kaçmaya başladı. Ufak kalenin en uç kısmına doğru hızla koştular ve köy sokaklarına daldılar... Sokaklara çıktıkları anda da bir sürprizle karşılaştılar: Köylüler cesaret kazanmışlardı. Korku dolu ifadelerinin yerini tek bir öfke ifadesi almıştı. Köylüler tek bir beden gibi saldırıya geçtiler. Onları köle olarak çalıştıran İmparatorluk efendilerine isyan ederek kırbaçları ellerinden kaptılar ve aksi yöne doğru koşarak kaçmaya çalışan askerleri kırbaçlamaya koyuldular.

İmparatorluk askerleri gafil avlanmıştı. Teker teker kölelerin kırbaçlarına yenik düştüler. Köleler askerler yere yığılana dek onları tekrar tekrar kırbaçladılar. En sonunda, yere yığılan askerler hareketsiz kaldı. Adalet yerini bulmuştu.

Erec ufak kalenin tepesinde nefes nefese, yanında adamlarıyla durdu ve sessizliği diledi. Savaş sona ermişti. Aşağıdaki şaşkın köylülerin olanları idrak etmesi birkaç saniye sürdü, ama çok geçmeden herkes ne yaptığını anladı.

Köylüler teker teker sevinçle bağırmaya başladılar. Göğsü muhteşem sevinç çığlıkları yayılırken ve sesler giderek artarken, suratlarını da büyük bir mutluluk ifadesi kapladı. Bunlar özgürlüğün sesleriydi. Erec bunun harcadıkları çabaya değdiğini biliyordu. Yiğitliğin böyle bir şey olduğunu biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Godfrey Silis'in sarayının yeraltı odasındaki taş zeminde oturuyordu. Akorth, Fulton, Ario ve Merek yanında, Dray ayaklarının dibinde, Silis ve adamları da karşısında duruyordu. Hepsi sıkkin bir tavırla başlarını önlerine eğmiş, ellerini dizlerine koymuş oturuyordu. Bir ölüm nöbetinde olduklarını biliyorlardı. Oda yukarıdan gelen savaş sesleriyle zangırdarken, Volusia istila ediliyor, şehirlerinin yağmalanış sesi kulaklarında çınlıyordu. Hepsi orada oturup beklerken, Yediler Şövalyeleri yukarıda Volusia paramparça ediyordu.

Godfrey şarap kesesinden uzuna bir yudum daha aldı. Şehirdeki son şarap kesesindeki içkiyle acısını, İmparatorluğun elinde kısa bir süre sonra ölecek olduğu düşüncesini bastırmaya çalıştı. Ayaklarına bakıp, işlerin nasıl o raddeye gelebildiğini düşündü. Aylar önce, Halka'da güvende ve emniyeteydi. İçki içerek hayatını yaşıyordu ve herhangi bir gecede hangi meyhaneye ve geneleve gideceğini düşünmekten başka tasası yoktu. Ama o sırada denizi aşmış ve İmparatorluğa gelip yıkıntılarında altında kalan bir şehrin yer altına tıklıp kalmıştı. Kendi tabutuna girmiş gibi hissediyordu.

Başı önüyordu. Zihnini toparlamaya ve odaklanmaya çalıştı. Arkadaşlarının ne düşündüğünü bakışlarındaki o gücenik ifadeden anlayabiliyordu. Ona asla kulak asmamaları gerekirdi. Fırsatları varken kaçmaları gerekirdi. Silis için geri dönmemiş olsalardı, limana varıp bir gemiye binebilir, Volusia'dan çoktan uzaklaşmış olabilirlerdi.

Godfrey en azından bir iyilik için borcunu ödediği ve o kadının hayatını kurtardığı geçeceğiyle avunmaya çalıştı. Onu yeraltına girmesi için vaktinde uyarmamış olsaydı, kesinlikle yukarıda kalırdı ve o ana dek çoktan ölmüş olurdu. Kendisi öyle olmasa bile, bu davranışının bir değeri olması gerekirdi.

“Ya şimdi?” dedi Akorth.

Godfrey döndü ve arkadaşının onu suçlar gibi baktığını, hepsinin zihninde dönüp durduğu belli olan soruyu dile getirdiğini fark etti.

Godfrey etrafına bakınca, ufak ve loş odadaki meşalelerin ışıklarının titrediğini ve neredeyse sönmek üzere olduğunu fark etti. Ellerindeki tek şey olan ufak erzak ve bir kese içki bir köşede duruyordu. Bir ölüm nöbeti tutuyor gibiydiler. O kalın duvarlara rağmen yukarıdaki savaşın seslerini hala duyabiliyordu ve bu istilaya daha ne kadar dayanabileceklerini düşünüyordu. Saatlerce mi? Günlerce mi? Yediler şövalyeleri Volusia'yı ne kadar zamanda ele geçirebileceklerdi? Oradan gidecekler miydi?

“Bizim peşimizde değiller,” dedi Godfrey. “İmparatorluk İmparatorluğa karşı savaşıyor. Volusia'dan intikam alıyorlar. Bizimle bir sorunları yok.”

Silis başını salladı.

“Burayı ele geçirecekler,” dedi kasvetli bir tavırla. Güçlü sesi sessizliği böldü. “Yediler Şövalyeleri asla geri çekilmez.”

Herkes sus pus kesildi.

“Burada ne kadar süre yaşayabiliriz?” diye sordu Merek.

Silis erzaklarına bakıp başını salladı.

“Belki bir hafta.”

Aniden yukarıdan müthiş bir ses geldi. Godfrey zeminin zangırdadığını hissedince irkildi.

Silis derhal ayağa fırladı, endişeyle volta atmaya başladı. Tavandan üstlerine yağan sıvaların oluşturduğu tozlara baktı. Yukarıdan gelen ses taşların üst üste yığılması gibiydi. Oranın sahibi olarak endişeyle tavanı inceledi.

“Şatoma girmeyi başardılar,” dedi onlardan çok kendi kendine konuşur gibi.

Godfrey onun suratında acı dolu bir ifade belirlediğini gördü. Elindeki her şeyi kaybeden birisinin ifadesi olduğunu biliyordu.

Silis dönüp minnetle Godfrey'e baktı.

“Sen olmasaydın yukarıda olacaktım. Hayatımızı kurtardın.”

Godfrey iç çekti.

“Ama ne uğruna?” dedi üzgün üzün. “Bunun ne faydası oldu? Hepimiz burada ölelim diye mi seni uyardım?”

Silis ciddi bir ifadeye büründü.

“Burada kalırsak, hepimiz ölecek miyiz?” diye sordu Merek.

Silis ona bakıp hüznle evet der gibi başını salladı.

“Evet,” demekle yetindi. “Bugün veya yarın değilse bile birkaç güne öleceğiz. Buraya inemezler, ama biz de yukarı çıkamayız. Yakında erzaklarımız tükenecek.”

“O zaman ne yapacağız?” dedi Ario ona bakarak. “Burada ölmeyi mi planlıyorsunuz? Çünkü ben bunu istemiyorum.”

Silis volta atarak kaşlarını çatı. Godfrey onun dikkatle bir şey düşündüğünü görebiliyordu.

Sonra, Silis aniden durdu.

“Bir şansımız var. Ama riskli,” dedi. “Yine de işe yarayabilir.”

Dönüp onlara baktı ve Godfrey heyecanla ve umutla nefesini tutup bekledi.

“Babamın zamanında, şatonun altında bir yeraltı tüneli vardı,” dedi. “Kalenin duvarlarını aşan bir tünel. Hala duruyorsa, onu bulabiliriz ve karanlıkta gizlenerek geceleyin buradan kaçabiliriz. Şehirden limana gitmeye çalışabiliriz. Geriye kalan gemim varsa, birini alabilir, denize açılıp buradan kaçabiliriz.”

Uzun ve tereddütlü bir sessizlik oldu.

“Riskli,” dedi Merek en sonunda keyifsiz bir ses tonuyla. “Şehir İmparatorluk askerleriyle kaynıyor olacak. Öldürülmeden nasıl limana gireceğiz?”

. Silis omuzlarını silkti.

“Doğru. Bizi yakalarlarsa öldürülürüz. Ama yeteri kadar karanlık olduğunda dışarı çıkarsak ve karşımıza çıkan kişileri öldürürsek, belki limana ulaşmayı başarabiliriz.”

“Bu geçidi bulup limana ulaşırsak ve gemileriniz orada değilse ne olacak?” dedi Ario.

Silis ona baktı.

“Hiçbir plan kesin değildir,” dedi. “Dışarıda ölebiliriz de, ama burada da ölebiliriz.”

“Ölüm hepimize gelir,” diye araya girdi Godfrey. Ayağa kalkıp diğerlerine bakarken yeni bir amacı olduğunu ve korkularını yenebilecek bir kararlılığa ulaştığını hissetti. “Mesele, burada nasıl ölmek istediğimize bağlı. Fareler gibi saklanarak mı, yoksa yukarıda özgürlüğümüzü elde etmeye çalışarak mı?”

Herkes teker teker ayağa kalktı. Ona baktılar ve ciddiyetle tamam der gibi başlarını salladılar.

Godfrey o anda bir plan yaptıklarını anladı. O gece kaçacaklardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Loti ve Loc yana yana kavurucu çöl güneşinin altında birbirlerine zincirlenmiş bir halde, arkalarındaki İmparatorluk ustabaşlarından kırbaçlar yiyerek yürüyorlardı. Çorak bölgede ilerlerken, Loti bir kez daha neden kardeşinin bu tehlikeli ve son derece zor işi üstlenmelerini istediğini merak etti. Delirmiş miydi?

“Aklından ne geçiyordu?” diye fısıldadı. Ustabaşları onları arkadan dürtünce, Loc dengesini kaybetti ve öne doğru tökezledi. Loti tutmasına izin vermeden onu sağlam kolundan tuttu.

“İleriye bak,” dedi Loc dengesini sağlayarak. “Ne görüyorsun?”

Loti ileriye baktı, hiçbir şey göremedi, ama monoton çöl karşılarında sayısız kölelerle, kayalıklı sert zeminiyle uzanıyordu. Bir düzen daha kölenin çalıştığı bir yamaca tırmanan bir yokuş gördü. Her yerde ustabaşları vardı ve etrafta kırbaçların keskin sesi duyuluyordu.

“Hiçbir şey görmüyorum,” dedi sabırsızlıkla. “Her zamanki gibi ölesiye çalıştırılan köleler var sadece.”

Loti aniden sırtında keskin bir acı hissetti, derisi soyuluyormuş gibiydi. Kırbaçlanınca ve kırbaç derisini yarıncı çığlık attı.

Arkasına bakınca, kaşlarını çatmış ona bakan ustabaşını gördü.

“Sessiz ol!” diye emretti adam.

Loti o müthiş acı yüzünden ağlayacakmış gibi hissetti, ama dilini tutup prangaları güneşin Loc’un yanına altında çingirdayarak yürümeye devam etti. En kısa zamanda tüm o İmparatorluk askerlerini öldürmeye yemin etti.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Bir tek kayaların üstünde çizmelerinin çıkardığı sesleri duyuyorlardı. En sonunda, Loc ona biraz sokuldu.

“Mesele, gördüğün değil, görmediğin şey. Dikkatle bak. Yukarıya, yamaca bak.”

Lot oraya baktı, ama bir şey göremedi.

“Orada bir tane ustabaşı var. Bir kişi iki düzine köleye göz kulak oluyor. Şimdi, vadiye bak ve kaç kişi olduğunu say.”

Loti tereddütle arkasında sere serpe uzanan vadiye baktı ve kayalıkları kıran ve toprağı düzleştiren kölelerin başında düzinelerce ustabaşı gördü. Dönüp tekrar yamaca baktığındaysa, erkek kardeşinin aklından geçen şeyi ilk kez anladı. Sadece tek bir ustabaşı değil, daha da iyisi vardı. Adamın yanında bir de zerta duruyordu. Bir kaçış vasıtasıydı.

Loti bundan etkilendi.

Loc onun anladığını fark edip başını salladı.

“Yamacın tepesi en tehlikeli görev yeridir,” diye fısıldadı. “Köleler ve ustabaşları tarafından en istenmeyen, en sıcak yerdir. Ama orası sizin için bir fırsat abla.”

Loti aniden arkasına bir tekme yedi ve Loc’la birlikte öne doğru tökezledi. İkisi de doğruldular ve yamaca tırmanmaya devam ettiler. Loti giderek artan ısıda yukarı tırmanırken soluklanmaya çalıştı. Ama bu sefer yukarıya bakınca, içine bir iyimserlik çöktü ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Nihayet, bir plan yapabilmişlerdi.

Loti erkek kardeşinin asla o kadar cesur olabileceğini, o tür bir risk alabileceğini ve İmparatorlukla yüzleşebileceğini düşünmemişti. Ama o sırada ona bakarken, onun bakışlarındaki çaresizliği ve artık onun gibi düşünmeye başladığını görebiliyordu. Onu daha farklı bir gözle gördü ve bu yüzden çok takdir etti. Kardeşinin planı tıpkı kendisinin yapacağı türden bir plandı.

“Ya prangalarımız ne olacak?” diye fısıldadı Loti ustabaşlarının bakmadığı bir anı yakalayarak.

Loc başıyla işaret etti.

“Adamın eyerine dikkatle bak.”

Loti oraya bakınca, eyerden uzunca bir kılıç sarktığını fark etti. Bunu prangalarını kesmek için kullanabileceklerini anladı. Oradan kaçabilirlerdi.

Yakalandığından beri ilk kez umutlanan Loti yamacın tepesindeki diğer kölelere baktı. Hepsi de mahvolmuş erkekler ve kadınlardı; dalgın dalgın, iki büklüm halde yaptıkları işle ilgileniyorlardı ve bakışlarında hiçbir bir direnç ifadesi yoktu. Loti onların kaçışına yardım edemeyeceklerini anladı. Bu da onun için sorun değildi... Onların yardımına ihtiyaçları yoktu. Tek bir fırsata ihtiyaçları vardı ve tüm o diğer köleler dikkat dağıtmaya yarayacaktı.

Loti ensesinde yine sert bir tekme hissetti ve öne doğru tökezleyip yüz üstü toprak zemine yığıldı. Ama tam o sırada yamacın tepesine de varmışlardı. Güçlü ellerin onu ayağa kaldırdığını hissetti ve arkasına bakmak isterken ustabaşı onu bir kez daha tekmeledi ve onları orada bırakarak yamaçtan aşağı inmeye koyuldu.

“Sıra olun!” diye bağırdı yamacın tepesindeki tek ustabaşı.

Loti adamın nasırlı ellerini boynunda hissetti. Adam onu itince, prangaları çingırdadı ve Loti apar topar kölelerden oluşan çalışma alanına girdi. Ona ucunda demir bir parça bulunan uzun bir çapa verdiler. Sonra, ustabaşı onun diğerleriyle birlikte çalışmasını işaret etmek için bir tekme attı.

Loti yanına bakınca, Loc’un ona imalı bir tavırla başını salladığını gördü ve ya o anda ya da hiç diye düşünerek damarlarında akan kanın alev alev yandığını hissetti.

Loti bir çığlık atarak çapayı kaldırdığı gibi savurdu ve var gücüyle adamın üstüne indirdi. Tok bir ses duyup çapanın adamın başının arkasına indiğini görünce de şok içinde kaldı.

Loti o kadar hızlı ve kararlı bir biçimde saldırmıştı ki, adamın bunu beklemediği belliydi. Tepki verecek vakti bile olmamıştı. Belli ki etrafları tüm o ustabaşlarıyla sarılı olan ve kaçacak hiçbir yeri olmayan kölelerden hiçbiri o tür bir şeye asla cesaret edemezdi.

Loti çapanın titreşimini kollarının ve ellerinin her yerinde hissetti ve şok ve memnuniyet içinde adamın öne doğru tökezleyip düşüşünü izledi. Sırtı kırbaç darbelerinden hala yanarken, adamın o halini görmek bir intikam gibi gelmişti.

Erkek kardeşi öne çıkıp kendi çapasını kaldırdı ve ustabaşının kıvranmaya başladığını görünce başının hemen arkasına bir darbe daha indirdi.

Adam en sonunda hareketsiz kaldı.

Loti nefes nefese ve ter içinde, kalbi hala gümbür gümbür atarken şaşkınlıkla adamın kanıyla kaplanan çapayı düşürdü ve kardeşine baktı. Başarmışlardı.

Loti etraflarındaki diğer kölelerin merak dolu bakışlarını hissetti. Ağzıları açık bir halde onları izlediklerini gördü. Hepsi çapalarına yaslanmış ve çalışmayı kesmişti. Onlara dehşet dolu bir şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Loti kaybedecek vakitleri olmadığını biliyordu. Hala prangalı olduğu Loc’la birlikte zertaya koştu, iki eliyle eyerden sarkan uzun kılıcı havaya kaldırıp arkasına döndü.

“Dikkat et!” diye bağırdı Loc’la.

Loc ablası kılıcı var gücüyle indirirken ve zincirlerini keserken dikkat kesildi. Kılıç kıvılcımlar saçtı ve Loti sevinçle zincirlerinin birbirinden ayrıldığını fark etti.

Tam gidecekken birisinin bağırdığını duydu.

“Ya biz ne olacağız!” diye bağırdı bir köle.

Loti sesin geldiği yere bakına, diğer kölelerin prangalarını tutarak koşa koşa yanlarına geldiklerini gördü. Arkasına bakıp onları bekleyen zertayı görünce, zamanın artık iyice değerlendirildiğini anladı. En kısa zamanda, doğudaki Volusia’ya, Darius’un gittiğini bildiği son yere doğru yola çıkmak istiyordu. Belki onu orada bulabilirdi. Ama bir yandan da erkek ve kız kardeşlerini orada prangalı bırakmak içine sinmiyordu.

Kölelerin arasına dalıp hepsi serbest kalana dek prangalarını kesti. Artık serbest kaldıkları için nereye gideceklerini bilmiyordu, ama en azından özgürlüklerini diledikleri gibi kullanabilirlerdi.

Loti dönüp zertanın sırtına atladı ve Loc’a elini uzattı. Loti ona sağlam elini uzatınca, Loti onu yukarı çekti. Sonra da zertanın boğruüne sert bir tekme attı.

Zerta koşmaya başlayınca, Loti özgür kaldığına sevindi, ama uzaktan kaçtıklarını gören İmparatorluk ustabaşılarının bağıışlarını duyabiliyordu. Buna rağmen hiç beklemedi. Zertayı

doğrudan yamaçtan aşağı doğru ve aksi yöndeki yokuşa yönlendirdi; kendisi ve erkek kardeşi çölden ve ustabaşlarından uzaklaşıp özgürlüğün diğer tarafına doğru ilerlemeye başladılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Darius şok içinde başını kaldırdı ve üstüne eğilmiş olan gizemli adamın gözlerine baktı. Adam babasıydı.

Darius onun gözlerine bakarken, tüm zaman ve mekân mevhumunu yitirdi ve tüm hayatı o anda dondu. Tüm parçalar yerine oturmuştu: Darius'un onu ilk gördüğü andan itibaren hissettiği şey artık anlam kazanmıştı. O tanıdık görünümü, bilincini kurcalayan o tuhaf şey ve tanıştıklarından beri onu rahatsız eden o his artık gizemini yitirmişti.

O adam babasıydı.

Bu sözcük bile ona gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Adam Darius'un hayatını bir İmparatorluk askerinden gelen ölümcül bir darbeyi engelleyerek kurtardıktan sonra üstüne eğilmişti. Darbe isabet etmiş olsaydı, Darius ölürdü. Adam Darius ölmek üzereyken tek başına arenaya girerek kendisini riske atmıştı.

Her şeyi onun için tehlikeye atmıştı. Oğlu için. Ama neden?

“Baba,” dedi Darius fısıldayarak ve hayret dolu bir sesle.

Darius bu adamla, bu muhteşem ve hayatında tanıdığı en harikulade savaşçıyla bir bağı olduğuna gururlandı. Günün birinde kendisi de onun gibi muhteşem bir savaşçı olabilirmiş gibi hissetti.

Babası eğilip elini sıkıca kaslı eliyle tuttu. Darius'u ayağa kaldırdı. Darius ayağa kalktığı anda, yeniden doğmuş gibi hissetti. Savaşmak ve hayatına devam etmek için bir nedeni varmış gibi hissediyordu.

Darius hemen yerden düşürdüğü kılıcı aldı ve babasıyla birlikte dönüp yaklaşan İmparatorluk askerlerine baktı. O korkunç yaratıkları babası tek başına öldürdüğünden, borazanlar çalmıştı ve İmparatorluk yeni bir grup asker yolluyordu.

Kalabalık tezahürat etmeye başladı. Darius üstlerine gelen ve ellerinde uzun mızraklar olan İmparatorluk askerlerinin korkunç suratlarına baktı. Odaklandı ve canını kurtarmak için savaşmaya hazırlanırken dünyanın yavaşladığını hissetti.

Bir asker saldırıya geçip suratına mızrağını savurdu. Darius mızrak gözüne saplanmadan önce eğilip kurtuldu. Asker onu yere devirmek için öne atılınca da hızla kendi etrafına döndü. Askerin şakağına kılıcının kabzasıyla bir darbe savurdu ve onu yere yığdı. Bir başka asker başına kılıcını savurunca, Darius öne fırlayıp onu böğründen bıçakladı.

Bir asker daha ona yandan saldırdı ve mızrağını Darius'un kaburgalarına doğrulttu. Darius'un tepki veremeyeceği kadar hızlı ilerliyordu. Ama Darius metalin metale çarptığında çıkardığı sesi duydu ve babasının bastonuyla mızrağı engellediğini minnetle izledi. Sonra, babası öne doğru bir adım attı ve bastonunu askerinin gözlerinin arasına sertçe iterek onu yere yıktı.

Babası bastonuyla birlikte kendi etrafında dönüp askerlerle yüzleşti. Mızrakları teker teker ellerinden düşürürken, etrafı bastonunun çıkardığı sesler kapladı. Babası askerlerin arasında bir ceylan gibi ilerliyor, bastonunu bir sanat eseri gibi kullanıyordu. Askerlere kusursuz darbeler indiriyor, boğazlarına, gözlerinin arasına ve karın boşluklarına vuruyor, dört bir yandan saldıran askerleri yere seriyordu. Şimşek gibi hareket ediyordu.

Bundan ilham alan Darius babasının yanında çılgınlar gibi savaşıyor, ondan enerji alıyordu. Kılıcını sallıyor, eğilip kaçıyor, onlara kılıcının ucuyla vuruyordu. Kılıcı diğer askerlerin kılıcına isabet edince çınlıyor, etrafa kıvılcımlar saçılıyordu. Darius korkusuzca askerlerin arasından ilerliyordu. Adamlar onun daha iri yarıydı, ama Darius daha cesaretliydi ve onların aksine canını kurtarmak için savaşıyordu. Bir de babasını kurtarmak için. Babasına yöneltilen sayısız darbeyi savuşturmuştu ve onu öldürebilecek, farkında bile olmadığı durumlardan kurtarmıştı. Darius iki yandan akın eden askerleri etkisiz hale getirdi.

Son İmparatorluk askeri de üstüne hücum etti ve Darius kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Sonra da öne atılıp kılıcını adamın kalbine sapladı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağır ağır hareketsiz kalarak yere düşüp öldü.

Darius babasının yanındayken ona sırtını dayadı. İkisi de nefes nefese etraflarına bakındılar. Dört bir yanda ölü İmparatorluk askeri yatıyordu. Bu savaşı kazanmışlardı.

Darius babasının yanında, karşısına çıkabilecek her durumla baş edebileceğini ve kimsenin onları durduramayacağını hissetti. Babasının her zaman muhteşem bir savaşçı olduğunu hayal etmişti. Ne de olsa babası sıradan birisi değildi.

Derken, bir grup borazan çaldı ve kalabalık neşeyle bağırdı. Darius ilk önce onlara için tezahürat yaptıklarını sandı, ama arenanın diğer ucundaki büyük demir kapılar açıldı ve mücadelelerinin en kötü yanının daha yeni başladığını anladı.

Darius'un o güne dek duyduğu en yüksek ses yankılandı ve bunun bir insana değil de bir file ait olduğunu fark etti. Aşıl原因 demir kapılara bakarken, kalbi heyecanla çarpıt ve birden karşısına kapkara, parıldayan bembeyaz dişleri olan, suratları öfkeyle bükülmüş iki fil görünce şok geçirdi. Filler arka ayaklarının üstüne oturup bağırdılar.

Sesleri havayı titretti. Ön ayaklarını kaldırıp büyük bir gümbürtüyle yere indirdiler. Zemin o kadar çok zangırdadı ki, Darius'la babası dengelerini kaybettiler. Fillerin üstünde mızrakları ve kılıçları olan ve tepeden tırnağa zırhlı imparatorluk askerleri vardı.

Darius onlara ve hayatında gördüğü en iri şey olan yaratıklara bakarken, babasıyla birlikte onlara karşı zafer elde edemeyeceklerini anladı. Arkasına bakına, babasının korkusuzca orada dikildiğini gördü. Babası bir heykel gibi istifini bozmadan ölüme bakıyor, kesinlikle korkuyla geri çekilmiyordu. Bu manzara Darius'a cesaret verdi.

“Kazanamayız, baba,” dedi filler saldırıya geçince bariz olan şeyi dile getirip.

“Başardık bile, oğlum. Burada durarak ve onlarla yüzleşerek, dönüp kaçmayarak onları yendik bile. Bedenlerimiz bugün burada ölebilir, ama hatıramız yaşamaya devam edecek... Yiğitliğimizle anılacağız!”

Babası başka bir şey demeden bir çığlık attı ve saldırıya geçti. Darius da onan cesaret alarak çığlık atıp peşinden gitti. İkisi fillere doğru ellerinden geldiğince hızla koştular. Ölüme koşmaktan bile tereddüt etmiyorlardı.

Darbe anı Darius'un düşündüğünü olmadı. Filin üstündeki askerin fırlattığı mızraktan eğilerek kurtuldu ve kılıcını kaldırıp üstüne doğru gelen filin ayağını kesti. Darius bir file nasıl saldırmayı veya kılıç darbesinin etkili olup olmayacağını bile bilmiyordu.

Darbesi hiçbir zarar vermedi. Darius'un kılıcı hayvanın derisini sadece sıyırmakla kaldı. Öfkeden çıldırmış olan devasa boyutlardaki hayvan hortumunu indirdi ve yanlamasına savurarak Darius'un kaburgalarına vurdu.

Darius metrelerce havaya uçarken, nefessiz kaldığını hissetti ve sırt üstü yere düşerek tozlu zeminde yuvarlandı. Yuvarlanmaya devam ederken soluk almaya çalıştı. Kalabalığın uzaktan gelen sesini duydu.

Dönüp babasının ne yaptığını görmeye çalıştı. Onun için endişelenmişti. Gözünün ucuyla onun mızrağını doğrudan filin iri gözlerine fırlattığını, sonra ona saldıran hayvandan kaçmak için yuvarlanarak kaçtığını gördü.

Kusursuz bir atış yapmıştı. Mızrak sağlam bir biçimde hayvanın gözüne saplandı. Fil çığlık atıp bağırdı ve yere yuvarlanırken dizleri boşa gitti. Bu arada, büyük bir toz bulut arasında diğer fili de yere devirdi. Darius derhal ayağa kalktı. Cesaretlenmişti ve onları yenmeye kararlıydı. Gözüne imparatorluk askerlerinden birini kestirdi. Adam yere düşmüştü ve yuvarlanıyordu. Asker ayağa kalkmayı başardı; elinde mızrağıyla ayağa kalktı ve Darius'un babasının sırtına fırlatmaya hazırlandı. Babası bundan habersiz orada durdu ve Darius onun az sonra öleceğini fark etti.

Derhal harekete geçti. Kılıcını kaldırıp askere saldırdı ve elindeki mızrağı kaptı. Sonra da hızla kendi etrafında dönüp adamın kellesini uçurdu.

Kalabalık heyecanla bağırdı.

Ama Darius'un buna sevinecek vakti olmadı. Büyük bir gümbürtü duydu ve diğer filin ayağa kalkabildiğini gördü. Sürücüsü de üstündeydi ve ona doğru geliyorlardı. Yollarından çekilecek kadar vakti olmayan Darius sırt üstü yere yattı, mızrağını aldı ve fil ayağını yere indirirken bunu dümdüz yukarı kaldırdı. Son ana kadar bekledi, sonra da fil onu ayağıyla ezmeye hazırlanırken yana yuvarlandı.

Filin ayağı yanında yere indirirken bir hava akımı hissetti. Hayvanına yağı birkaç santim yanına inmişti. Derken, bir çığlık duydu ve bir mızrağın birisini delip geçtiğini duydu. Fil yerde yukarı doğrultulmuş mızrağın üstüne basmıştı. Mızrak diklemesine filin ayağını girmiş ve diğer taraftan diğer ucu çıkmıştı.

Fil kıvranıp cıyıkladı, kendi etrafında daireler çizerek koştu ve üstündeki İmparatorlu askeri dengesini yitirip metrelerce tepeden yere düştü. Düşüp ezilirken de feci çığlıklar attı.

Hala öfkeden çıldırmış halde olan fil diğer tarafa döndü ve hortumuyla Darius'a vurdu. Onu bir kez aha havaya savurup diğer yöne doğru fırlattı. Darius kaburgalarının hepsi kırılıyormuş gibi hissetti.

Darius ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünürken ve soluklanmaya çalışırken, başını kaldırdı ve babasının demir kapılardan iki İmparatorluk askerine destek olarak yollanan askerlerle kahramanca savaştığını gördü. Abası etrafında dönüp ve bastonuyla adamlara darbeler indirip onları yaraladı. Etrafını sarmış olan adamlardan birkaçını yere serdi.

Gözünde hala ok olan ilk yaralanan fil ayağa kalktı, sırtına atlayan bir başka İmparatorluk askeri tarafından kırbaçlandı. Askerin yönlendirmesiyle, fil hız aldı ve doğrudan ondan habersiz askerlerle savaşmakta olan Darius'u babasına doğru saldırıya geçti.

Darius çaresizlik içinde ondan çok uzakta olan ve yanına vaktinde varamayacağı babasını izledi. Filin ona yaklaşmasını izlerken, zaman adeta yavaşladı.

"HAYIR!" diye bağırdı Darius.

Filin öne atılışını, her şeyden habersiz babasına saldırışını dehşet içinde izledi. Darius savaş alanında hızla kotu ve babasını çok geç olmayan kurtarmaya çalıştı. Ama koşarken bile bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. Dünyasının her şeyi ağır hareketlerle izlerken yok oluşu gibiydi.

Fil dişlerini indirdi, öne atıldı ve babasının sırtına sapladı.

Babası fil onu ta havaya kaldırırken ağzında kanlar akararak çığlık attı.

Darius babasını, hayatında tanıdığı en cesur savaşçının filin dişlerine saplanmış bir halde havaya kaldırıldığını, ölürlen bile kurtulmaya çalıştığını izlerken yüreğinin kapandığını hissetti.

"BABA!" diye bağırdı.

ONUNCU BÖLÜM

Thorgrin geminin pruvasında durmuş kılıcının kabzasını sıkıca tutarken, suyun derinliklerinden fırlayan devasa boyutlardaki deniz canavarına şok ve dehşet içinde bakıyordu. Canavar aşağıdaki kan kırmızısı suyla aynı renkti ve giderek suyun yüzeyinde yükselirken, o Kan Diyarı'nda zaten çok az miktarda bulunan ışığı büyük gölgesiyle kapladı. Kocaman çenelerini açtı ve düzinelerce sıra sıra sivri dişi ortaya çıktı; sonar, dokunaçlarını her yöne uzattı. Dokunaçlarından bazıları gemiden de uzundu ve adeta cehennemin derinliklerinden gelen bir yaratık ona sarılmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

Yaratık sonar gemiye doğru atıldı ve hepsini yutmaya hazırlandı.

Thorgrin 'in yanındaki Reece, Selese, O'Connor, Indra, Matus, Elden ve Angel silahlarını tutuyor, bu yaratığın karşısında korkusuzca dikiliyorlardı. Thor elindeki Ölüler Kılıcı'nı hissedince kararlılığının da arttığını hissetti ve harekete geçmesi gerektiğini anladı. Angel'ı ve diğerlerini koruması gerekiyordu ve yaratığın onlara gelmesini bekleyemezdi.

Thorgrin canavara karşılık vermek için öne sıçradı, tırabzanın tepesine kondu ve kılıcını başının üstüne kaldırıp canavarın ona doğru yandan gelen dokunaçlarından birine savurdu ve kesti. Kocaman dokunaç koptu ve tok bir sesle gemiye düşerek her yanı salladı; sonar tırabzana sertçe çarpana dek güvertede kaydı.

Diğerleri de tereddüt etmediler. O'Connor canavarın gözlerine birbiri ardına oklar fırlatırken, Reece de Selese'nin beline doğru inmekte olan bir başka dokunacı kesti. Indra mızrağıyla canavarın göğsünü deldi, Matus ucunda çivili top bulunan zincirini savurdu ve Elden baltasıyla dokunacı tek bir darbeye ikiye ayırdı. Lejyon tek bir beden gibi canavara atıldı ve iyi ayar çekilmiş bir makine gibi ona saldırdı.

Canavar öfkeyle çığlık attı. Dokunaçlarından birkaçı kopmuş, gövdesi oklarla ve mızraklarla delinmişti ve bu koordineli saldırıya hazırlıksız yakalandığı belliydi. İlk saldırısı bu şekilde engellediğinden, daha da öfkeli ve yüksek bir çığlık attı, ta havaya sıçradı ve aynı hızla suya daldı. Suda iri dalgalar oluşturup gemiyi bir beşikmiş gibi salladı.

Thor bu ani sessizliğe şaşkınlıkla bakakaldı ve ir an için canavarın geri kaçmış olabileceğini, onu yendiklerini düşündü. Özellikle de yaratığın kanı suyun yüzeyinde toplanınca öyle olduğunu sandı. Ama sonar her şey fazla ani bir biçimde sessizleştiğini düşünüp kötü bir hisse kapıldı.

Yaratığın ne yapacağını anladığında çok geç olmuştu.

“SIKI TUTUNUN!” diye bağırdı diğerlerine.

Thor bunu söyledikten hemen sonar, gemilerinin sudan dengesizce yükseldiğini ve canavarın dokunaçlarının arasında havada kalana dek hareket ettiğini hissetti. Aşağıya bakınca, canavarı geminin altında gördü; dokunaçları geminin her yanını pruvadan kıça kadar sarmıştı. Kendisini büyük bir darbeye hazırladı.

Canavar gemiyi hızla fırlatınca, gemi bir oyuncak gibi havada uçtu; hepsi uçmamak için bir yere tutunmaya çalıştı. Gemi en sonunda şiddetle sallanarak tekrar okyanusa düştü.

Thor ve diğerleri daha fazla tutunmayı başaramadılar ve güvertede dört bir yana kaydılar. Gemi dönüp savrulurken oraya buraya çarptılar. Thor Angel'ın güvertede tırabzanlara doğru kaydığını ve çok geçmeden gemiden düşeceğini gördü. Uzanıp onun ufak elini yakaladı ve kız ona panikle bakarken onu sıkıca tuttu.

Gemi en sonunda dengesine kavuştu. Thor apar topar diğerleri gibi ayağa kalktı ve bir sonraki saldırıya hazırlandı. Bunu yaptığı anda da canavarın son sürat dokunaçlarını çırparak onlara doğru yüzdüğünü gördü. Yaratık gemiyi her yönden sardı, dokunaçları geminin yanlarından güverteye uzandı ve onlara doğru ilerledi.

Thor bir çığlık duydu ve Selese'nin ayak bileğine bir dokunacın dolandığını gördü. Dokunaç onu güverteden çekiyor, suya düşürmeye çalışıyordu. Reece hızla dönüp kılıcıyla dokunacı kesti, ama tam o sırada bir başka dokunaç Reece'in koluna dolandı. Giderek daha fazla dokunaç gemiye çıktı ve Thor bunlardan birini kendi bacağında hissederken etrafına bakındığında tüm Lejyon kardeşlerinin kılıçlarını çılgınlar gibi etrafa savurdıklarını ve dokunaçları kestiklerini gördü. Ama kestikleri her dokunaca karşılık yerine bir yenisi çıkıyordu.

Tüm gemi dokunaçlarla kaplanmıştı ve Thor bir an önce bir şey yapmazsa hepsinin boğulacağını biliyordu. Gökte tiz bir cıyıklama duydu ve başını kaldırınca cehennemden serbest bırakılan iblislerden birinin uçtuğunu ve uçarken onlara alaycı bir ifadeyle baktığını gördü.

Thor gözlerini yumdu; bunun geçmesi gereken sınavlardan ve hayatının en önemli anlarından biri olduğunu biliyordu. Dünyayı unutup içine odaklanmaya gayret etti. Eğitimine. Argon'a. Annesine. Güçlerine. Evrenden daha güçlü olduğunu biliyordu. Ta içinde bir yerde bir takım güçler vardı ve bunlar fiziksel dünyadan çok daha üstündü. Karşılarındaki bu canavarsa dünyaya aitti, ama Thor'un güçleri daha üstündü. Doğanın güçlerini, bu canavarı taratan güçleri çağırabilir ve yaratığı geldiği cehennem geri yollayabilirdi.

Thor dünyanın etrafında yavaşladığını hissetti. Avuçlarından bir sıcaklık yükseldiğini ve bunun kollarına, omuzlarına yayıldığını ve tekrar geri giderek parmak uçlarının karıncalanmasına neden olduğunu hissetti. Thor kendisini yenilmez hissederek gözlerini açtı. Gözlerinden inanılmaz bir gücünü parıltıdığını hissetti. Bu, evrenin gücüydü.

Elini uzatıp avucunu yaratığın dokunacına dayadı ve bunu yaptığı anda onu yaktı. Yaratık dokunacını yanmış gibi derhal bacağından çekti

Thor artık yeni bir insan olarak oradaydı. Arkasına bakınca, yarattığın başının geminin kenarında yükseldiğini gördü; canavar çenesini açıp herkesi yutmaya hazırlanıyordu. Lejyon erkek ve kız kardeşlerinin kaydığını, geminin kenarına doğru gittiklerini gördü.

Thor muazzam bir çığlık atıp canavara saldırıya geçti. Yaratık diğerlerine ulaşmadan ona doğru atıldı, kılıcını bırakıp yanan avuçlarını öne uzattı. Yaratığın suratına ulaşır avuçlarını üstüne dayadı. Bunu yaptığı anda, avuçlarının yarattığın suratını yaktığını hissetti.

Canavar cıyaklayıp debelenirken ve onan kurtulmaya çalışırken, Thor onu sıkıca tutmaya devam etti. Yaratık ağır ağır dokunaçlarını gemiden çekti ve Thor bu sırada gücünün içinde daha da arttığını hissetti. Canavarı sıkıca tutup iki avucunu da kaldırdı ve yarattığın ağırlığının giderek göğe yükseldiğini hissetti. Çok geçmeden, yaratık Thor'un avuçlarının üstünde havada kaldı. Thor'un içindeki güç onu havada tutuyordu.

Derken, yaratık dokuz metre kadar havadayken, Thor döndü ve ellerini öne savurdu.

Canavar geminin üstünden uçarak ön fırladı; çığlıklar arasında taklalar atarak savruldu. Havada otuz metre kadar yükseldi ve en sonunda gevşedi. Büyük bir gürültüyle suya düştü ve derinlere gömüldü.

Ölmüştü.

Thor sessizlikte orada dikildi; bedeni hala ılıktı. Diğerleri de yavaş yavaş ayağa kalkıp onun yanına geldiler. Thor nefes nefese ve sersemlemiş halde kan denizine baktı. Bunun ardındaki ufukta gördüğü, o kara parçasının tepesine yükselen ve oğlunun orada olduğunu bildiği kara kaleye gözlerini dikti.

Vakit gelmişti. Artık onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu ve en sonunda oğlunu kurtarabilecekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Volusia İmparatorluk başkentinin sokaklarında çok sayıda danışmanı durmuş, şok içinde elindeki aynaya bakıyordu. Suratını her açıdan inceledi... Yarısı hala çok güzelken, diğer yarısı şekilsizleşmiş ve erimişti. İçine bir tiksinti dalgasının yayıldığını hissetti. Güzelliğinin yarısının hala var olması durumu nedense daha da kötüleştiriyordu. Tüm suratı şekilsizleşmiş olsaydı, işi daha kolay olurdu diye düşündü... Eski halini hatırlamazdı.

Göz kamaştırıcı güzelliğini, gücünü aldığı kaynağı, onun hayatındaki her olayda kurtarmış, erkekleri ve kadınları manipüle etmesini sağlamış ve tek bir bakışla erkeklere diz çöktürmüş olan şeyi düşündü. Artık bunu yitirmişti. Artık sıradan on yedi yaşında bir kızdı... Daha da kötüsü, yarı canavardı. Kendi suratını görmeye tahammül edemiyordu.

Bir öfke ve çaresizlik patlamasıyla, Volusia aynayı yere fırlattı ve başkent in ışı l ışı l sokağında bin parça oluşunu izledi. Bütün danışmanları sus pus halde duruyorlar, o sırada onunla konuşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ayrıca, Volusia onlara bakarken hiçbirinin ona bakmak istemediğini, suratının aldığı dehşet verici görüntüyü görmek istemediğini de görebiliyordu.

Volusia paramparça etmek istediği Volklara baktı... Ama onlar Volusia'ya o korkunç büyü y yapar yapmaz kaçmışlardı. Volusia onlarla gücünü birleştirmemesi konusunda uyarılmıştı ve artık tüm bu uyarıların haklı çıktığını anlıyordu. Buna karşılık çok büyük bir bedel ödemişti. Asla geri çevrilemeyecek bir bedeldi.

Öfkesini birisinden çıkarmak için etrafına bakınırken, ondan birkaç yaş büyük olan yeni komutanı Brin'i gördü; heykelimsi bu genç adam aylardır ona kur yapıyordu. Genç, uzun boylu, kaslı olan Brin inanılmaz derecede yakışıklıydı ve Volusia'yı tanıdığından beri onu arzuluyordu. Ama o sırada Volusia'yı daha da öfkelen direrek ona bakmıyordu bile.

"Sen," dedi Volusia hırla gibi. Kendisini daha fazla tutamadı. "Artık bana bakmayacak mısın?"

Brin başını kaldırınca ama gözlerine bakamayınca, Volusia kıpkırmızı kesildi. Artık kaderinde bu vardı. Hayatının sonuna dek ona bir ucube gözüyle bakılacaktı.

"Seni tiksindiriyor muyum?" diye sordu sesi çaresizlikle çatlayarak.

Brin başını önüne eğdi ve sesiz kaldı.

Volusia uzun bir sessizlikten sonar “Pekâlâ,” dedi. Birisinden intikam almaya kararlıydı. “O halde, sana bu çok nefret ettiğin surata bakmanı emrediyorum. Bana güzel olduğumu kanıtlayacaksın. Benimle yatacaksın.”

Komutan başını kaldırıp ona ilk kez baktı. Suratından korku ve dehşet okunuyordu.

“Tanrıçam?” dedi çatlak bir sesle ve korkuyla. Volusia’nın emrine karşı gelirse ezasının ölüm olacağından korktu.

Volusia ilk kez mutlu hissederek kocaman bir gülümsemeyle karşılık Verdi. Bu, kusursuz bir intikam olacaktı: Ondan en çok iğrenen adamla yatacağı.

“Sen önden git,” dedi yana çekilip yatak odasını işaret ederek.

*

Volusia İmparatorluk başkenti sarayının en üst katındaki yüksek kemerli ve üstü açık pencerenin karşısında durdu ve sabahın ilk ışıkları belirirken, perdenin kanatları suratına doğru savrulurken sessizce ağladı. Gözyaşlarının suratının iyi tarafından aktığını hissedebiliyordu, ama eriyen kötü tarafından hissedemiyordu. O taraf artık hissizdi.

Hafif bir horlama sesi duyunca arkasına baktı. Brin hala uyuyordu, ama uykusunda bile suratında tiksiniş bir ifade vardı. Brin’in onunla birlikte geçirdiği her saniyeden nefret ettiğini biliyordu ve bu yüzden intikam alma ihtiyacını bir parça olsun gidermişti. Ama yine de tatmin olmamıştı. Bunu Volkların yanına bırakamazdı ve hala intikam için yanıp tutuşuyordu.

Brin’den aldığı intikam kesinlikle düşündüğü intikam değildi. Ne de olsa, Volklar ortadan kaybolmuşlardı, ama kendisi ertesi sabah hala hayattaydı ve hayatının sonuna dek de öyle kalacaktı. O görünümle, kendisinin bile tahammül edemediği o suratla yaşamak zorundaydı.

Volusia gözyaşlarını sildi ve başkentin duvarlarının ardındaki bölgeye, ufkun ta derinliklerine baktı. Güneşler yükselirken, siyah bayrakları ufku kaplamaya başlayan Yediler Şövalyeleri’nin ordularının silüetini gördü. Askerler orada kamp kurmuşlardı ve orduları giderek büyüyordu. Yavaş yavaş şehrin etrafını çeviriyorlar, İmparatorluğun dört bir yanından milyonlarca asker toplayarak orayı istila etmeye hazırlanıyorlardı. Onu ezmeye hazırlanıyorlardı.

Volusia buna hazırды. Volklara ihtiyacı olmadığını biliyordu. Kendi adamlarına da ihtiyacı yoktu. Onları tek başına öldürebilirdi. Ne de olsa, kendisi bir tanrıçaydı. Uzun süre önce, ölümlüler diyarından ayrılmıştı ve artık kimsenin ve hiçbir ordunun durduramayacağı bir efsaneydi. Onları kendisi karşılayacak ve işlerini tek başına bitirecekti.

En sonunda karşısına çıkacak kimse kalmayacaktı. Bundan sonar, ondan güçlüsü olmayacaktı.

Volusia arkasından bir hışırtı duydu ve gözünün ucuyla bir kıpırtı gördü. Brin’in yataktan kalktığını çarşafı üstünden atıp giyinmeye başladığını gördü. Onun parmaklarının ucunda dolaştığını, sessiz olmaya çalıştığını fark etti ve ona görünmeden gitmeye niyetli olduğunu anladı... Böylece, suratını bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Volusia bunu hareket üstüne hakaret olarak Kabul etti.

“Komutan?” iye seslendi sakince.

Brin’in olduğu yerde donakaldığını gördü; genç adam dönüp tereddütte ona baktı ve Volusia ona gülümseyerek erimiş tuhaf dudaklarıyla ona daha da işkence etti.

“Buraya gel, komutan. Gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var.”

Brin yavaşça dönüp ona doğru yürüdü ve yanına kadar geldi. Orada dikilirken onun suratından başka her yere bakmaya çalıştı.

“Tanrıçam için bir veda öpücüğü yok mu?” dedi Volusia.

Brin’in hafifçe ırkıldığını gördü ve içini büyük bir öfke kapladı.

“Boş ver,” dedi surat ifadesi allak bullak bir biçimde. “Ama en azından sana göstermek istediğim bir şey var. Baksana. Ufuktaki şeyi görüyor musun? Dikkatle bak. Sana orada ne gördüğünü söyle.”

Brin öne çıktı ve Volusia elini onun omzuna koydu. Brin öne eğilip ufka dikkatle bakarken, Volusia onun bir şey görebilmek için kaşlarını çattığını fark etti.

“Hiçbir şey görmüyorum, Tanrıçam. Sıra dışı bir şey yok.”

Volusia keyifle gülümsedi. İçinde o tanıdık intikam isteğini, şiddet ve gaddarlık uygulama ihtiyacını hissetti. “Daha dikkatle bak, komutan.”

Brin biraz daha öne eğildi. Volusia hızla gömleğini arkadan kavradı ve onu var gücüyle pencereden dışarı fırlattı.

Brin ellerini kollarını sallayarak düşerken çığlık attı. Yüz üstü otuz metreden yere çakıldı ve anında aşağıdaki sokakta öldü. Tok ses sessiz sokaklarda yankılandı.

Volusia mutlu bir gülümsemeyle onun cesedine baktı ve en sonunda intikamını aldığını hissetti.

“Asıl tuhaf görünen sensin,” dedi. “İkimizden hangisi şimdi daha tuhaf?”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Yanından Krohn’la birlikte Işık Arayıcılarının kulesinin loş koridorlarında yürüyor, ağır ağır binanın kenarlarındaki yuvarlak rampadan yukarı çıkıyordu. Yolun iki kenarında meşaleler ve kült üyeleri vardı ve hepsi ellerini cüppelerinin içine gizlemiş bir halde sessizce hazır olda bekliyorlardı. Gwen yukarı çıktıkça daha da meraklandı. Kral’ın oğlu Kristof buluştuktan sonar onu yarı yola kadar getirmişti, ama sonar arkasını dönüp inmeye koyulmuş ve ona Eldof’u görmek için yolun geri kalanını yalnız gitmesi gerektiğini ve onunla bir tek Gwen’in yüzleşebileceğini söylemişti. Herkes ondan bir tanrıymış gibi söz ediyordu.

Hafif mırıltılar ve keskin tütsü kokusu arasında Gwen yukarı doğru eğim kazanan rampada ilerlerken, Eldof’un ne tür bir sırrı koruduğunu merak etti. Kral’ı ve Yamacı kurtarmak için ihtiyaç duyduğu bilgiyi ona söyleyecek miydi? Kral’ın ailesini oradan kurtarabilecek miydi?

Gwen bir köşeyi daha dönünce, bir kapı gördü ve şaşkınlıkla karşısındaki manzaraya baktı. Otuz metre yüksekliğinde bir tavanı olan kocaman bir odaya girdi. Odanın duvarları zeminden tavana kadar mozaik camlarla kaplıydı. İçeri sızan cılız ışık, kırmızı, mor ve pembe renklerle odaya dünya dışı bir özellik katıyordu. İşin en akıl almaz yanı da o kocaman yerde, odanın tam ortasında, ışığın adeta bir tek onu aydınlatması gerekiyormuş gibi üstüne vurduğu bir adamın oturuyor olmasıydı.

Eldof.

Gwen onun gökten düşmüş bir tanrı gibi odanın köşesinde oturduğunu görünce kalbinin çılginlar gibi atmaya başladığını hissetti. Adam ellerini parıldayan altın renkli pelerinin içinde kavuşturmuş oturuyordu; dazlaklı ve ona uzanan rampanın iki yanında yanan ve odayı biraz aydınlatan meşalelerin bulunduğu kocaman ve fildişinden yapılmış muhteşem bir tahtta oturuyordu. O oda, taht ve ona giden rampa... Tüm bunlar bir Kral’ın huzuruna çıkmaktan daha hayret vericiydi. Gwen neden Kral’ın bu adamdan, kültüründen ve kulesinden çekindiğini anladı. Her şey hayranlık ve itaatkârlık uyandırmak için tasarlanmış gibiydi.

Eldof onu ne yanına çağırdı, ne de orada olduğu için bir şey yaptı. Gwen başka ne yapacağını bilemediğinden, tahta uzanan uzun ve altın renkli rampadan yukarı çıkmaya koyuldu. Yürürken onun yalnız olmadığını fark etti, çünkü gölgelerin arasında müritleri sıralanmış duruyorlardı. Eldof’un kaç bin müridi olduğunu merak etti.

Gwen en sonunda tahttan birkaç adım ötede durup başını kaldırdı.

Eldof ona yaşlı, buz mavisi ve parıldayan gözlerle baktı ve soğuk bakışının ardından gülümsedi. Gözleri insanı hipnotize ediyordu. Gwen’e Argon’un yanında olduğu zamanları hatırlattı.

Eldof ona bakarken, ne yapacağını bilemedi. Eldof ruhuna bakıyor gibiydi. Gwen sessizce durdu ve onun konuşmaya hazır olmasını bekledi. Yanında duran Krohn’un gerildiğini, en az onun kadar huzursuz olduğunu hissetti.

“Halka’nın Batı Krallığı’nın Gwendolyn’i, Kral MacGil’in kızı ve halkının kurtulması için son şansı... Bizim de tabii,” dedi Eldof ağır ağır. Adeta eski bir metinden bunları okuyor gibiydi ve sesi Gwen’in duyduğu en kalın sestti. Taşların arsından yankılanıyor gibiydi. Eldof gözlerini onunkilere dikmişti ve sesi hipnotize ediciydi. Gwen onun gözlerine bakarken, tüm uzay, zaman ve mekân mevhumunu yitirdi ve kendisini o anda bile onun kült kişiliğine çekilirken buldu. Denese bile başka

yöne bakamayacakmış gibi hissetti. Eldof onun dünyasının merkeziymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Tüm bu insanların ona neden ibadet edip izlediğini daha iyi anladı.

Gwen ona bakarken bir an için ne diyeceğini bilemedi. Bu durum nadiren başına gelirdi. Hiç o kadar büyülenmiş hissetmemişti... O güne dek, sayısız kralın ve kraliçenin huzurunda bulunmuştu. Kendisi de bir kraliçe ve bir kralın kızı olduğu halde o durumdaydı. Bu adamın Gwen'in tam olarak tarif edemediği tuhaf bir özelliği vardı. O anda oraya neden geldiğini bile unutmuştu.

En sonunda, zihnini konuşabileceği kadar topladı.

“Buraya şu sebeple geldim...”

Eldof kısa ve kalın bir kahkahayla lafını kesti.

“Neden geldiğini biliyorum,” dedi. “Buraya gelmeden önce bile biliyordum. Buraya geldiğinden haberdardım... Hatta Büyük Hiçliği aşmadan bile önce. Halka'dan ayrıldığını, yukarı Adalara gittiğini ve deniz yolculuklarını biliyorum. Kocan Thorgrin'i ve oğlun Guwayne'i biliyorum. Seni merakla izledim, Gwendolyn. Yüzyıllardır seni izliyorum.”

Gwen bu sözler karşısında hiç tanımadığı bu insanın ona tanıdık gelişi karşısında buz kesti. Kollarında ve omurgasında bir ürperti hissetti ve onun tüm bunları nereden bildiğini merak etti. Bir kez daha onun çekim alanına girdiğini, istese bile kurtulamayacağını hissetti.

“Tüm bunları nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

Eldof gülümsedi.

“Ben Eldof'um. Bilginin hem başlangıcı hem de sonuyum.”

Eldof ayağa kalkınca, Gwen onun o güne dek gördüğü herkesten iki misli uzun boylu olduğunu görüp şaşırdı. Eldof ona doğru rampadan aşağı bir adım attı ve büyüleyici bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Gwen onun karşısında hareket edemediğini hissetti. Onun karşısında odaklanmak ve kendi iradesiyle bir şey düşünmesi çok zordu.

Zihnini boşaltmaya ve yapması gereken şeye odaklanmaya gayret etti.

“Kral'ın size ihtiyacı var,” dedi. “Halka'nın da öyle.”

Eldof güldü.

“Benim Kralım mı?” dedi meydan oku gibi.

Gwen kendisini devam etmeye zorladı.

“Halka'yı nasıl kurtaracağını bildiğinizi düşünüyor. Onan bir sır sakladığınızı ve bunun burayı ve tüm halkı kurtarabileceğine inanıyor.”

“Doğru,” dedi Eldof.

Gwen onun bu ani ve samimi yanıtına şaşırdı ve ne demesi gerektiğini bilemedi. Onun bunu inkâr edeceğini sanmıştı.

“Öyle mi?” dedi hayretle.

Eldof gülümsedi, ama bir şey demedi.

“Ama neden?” dedi Gwen. “Bu sırrı neden paylaşmıyorsunuz?”

“Neden paylaşayım?”

“Neden mi?” dedi Gwen şaşkınlıkla. “Bu krallığı ve onun halkını kurtarmak için tabii.”

“Bunu neden yapayım ki?”

Gwen hayretle gözlerini kıstı. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu. En sonunda, Eldof iç çekti.

“Senin sorunun herkesin kurtulması gerektiğine inanman. Ama orada yanıyorsun. Zamana sadece onlarca sene olarak bakıyorsun; bense yüzyıllar olarak bakıyorum. Sen insanların heba edilmemesi gerektiğini düşünüyorsun; bense onları kaderin ve zamanın büyük çarkında birer çentik olarak görüyorum.”

Eldof gözleri parıldayarak bir adım daha attı.

“Gwendolyn, bazı insanların kaderinde ölmek vardır. Bazılarının ölmesi gerekir.”

“Ölmesi mi gerekir?” dedi Gwen dehşetle.

“Bazılarının diğerlerini kurtarmak için ölmesi gerekir. Bazılarının da düşmesi gerekir ki diğerleri kalkabilsin. Bir kişiyi diğerinden daha önemli kılan özellik nedir? Ya bir yeri diğerinden daha önemli kılan özellik nedir?”

Gwen giderek daha da kafası karışmış bir halde bu sözleri düşündü.

“Yıkım ve çöküş olmadan büyüme de olmaz. Çölün boş kumları olmadan, muhteşem nehirlerin üstüne inşa edilebileceği temeller de olmaz. Hangisi daha önemli: Yıkım mı, ardından gelen büyüme mi? Anlamıyor musun? Yıkım bir temelden başka nedir ki?”

Gwen şaşkınlıkla anlamaya çalıştı, ama Eldof’un sözleri şaşkınlığını daha da arttırmıştı.

“O halde, hiçbir şey yapmayıp Halka’nın ve halkının ölmesine mi izin vereceksiniz? Neden* Bunun size ne faydası var?”

Eldof güldü.

“Neden her şeyin bir faydası olması gerek? Onları kurtarmayacağım, çünkü kaderlerinden kurtarılmak yok,” dedi anlayışlı bir tavırla. “Burasının, bu Yamacın kaderinde kurtarılmak yok. Yok olması gerekiyor. Kral’ın da öyle. Halkının da öyle. Kaderin karşısına dikilecek gücüm yok. Bana geleceği görme becerisi bahşedildi... Ama bu istismar etmeyeceğim bir armağan. Gördüklerimi değiştiremem. Ben kimim ki kaderin karşısına çıkayım?”

Gwendolyn Thorgrin’i ve Guwayne’i düşünmeden edemedi.

Eldof’un suratında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Ah, evet,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Kocan ve oğlun.”

Gwen şok içinde ona baktı ve aklını nasıl okuduğunu merak etti.

“Onlara yardım etmeyi çok istiyorsun,” dedi Eldof başını sallayarak. “Ama bazen kaderi değiştiremezsin.”

Gwen kıpkırmızı kesildi ve başını sallayarak bu sözlerle karşı çıktı.

“Ben kaderi değiştireceğim,” dedi kararlılıkla. Neye mal olursa olsun. Kendi ruhumdan vazgeçmem gerekse bile.”

Eldof uzunca bir süre dikkatle ona baktı.

“Evet,” dedi. “Değiştireceksin, değil mi? Bu güce sahip olduğumu görebiliyorum. Bir savaşçı ruhuna sahipsin.”

Eldof ona dikkatle bakarken, Gwen onun yüzünde ilk kez kararlı bir ifade gördü.

“Buna sahip olduğumu sanmıyorum,” diye devam Eldof mütevazı bir tavırla. “Senin gibi kaderi değiştirme gücüne sahip sadece birkaç seçkin işi vardır. Ama ödeyeceğin bedel çok büyük olacak.”

Gözlerinin önüne gelen bir görüntüyü aklından atmak istemiş gibi iç çekti.

“Her hâlükârda, burada, Yamaç’ta kaderi değiştiremeyeceksin,” dedi. “Ölüm buraya doğru geliyor. Onların ihtiyacı olan şey kurtarılmak değil göç etmek. Yeni bir lidere, onları Büyük Hiçlik’ten sağ salim geçirecek birisine ihtiyaçları var. Bence bu yeni liderin sen olduğuna zaten biliyorsun.”

Gwen bunları duyunca ürperdi. Oradan geçecek kadar gücü olduğunu hayal bile edemiyordu.

“Onlara nasıl liderlik edebilirim?” dedi bunu düşünürken bile umutsuzluğa kapılarak. “Hem gidecek neresi kaldı? Bir hiçliğin ortasındayız.”

Eldof bir şey demeden başını çevirdi ve ondan uzaklaşırken Gwen birden daha fazlasını öğrenmek için can attığını hissetti.

“Söyleyin bana,” dedi öne atılıp Eldof’un kolunu tutarak.

Eldof dönüp kendisine bir yılan dokunmuş gibi onun eline baktı, Gwen de onu bırakmak zorunda kaldı. Birkaç keşiş gölgelerin arasından öne fırlayarak onlara yaklaştı ve öfkeyle Gwen’e baktı. Ama Eldof onlara başıyla bir işaret yapınca uzaklaştılar.

“Söyle bana,” dedi Eldof. “Sana bir kez yanıt vereceğim. Sadece bir kez. Neyi bilmek istiyorsun?”

Gwen çaresizlik içinde içine derin bir nefes çekti. “Oğlum. Onu nasıl bulacağım? Kaderi nasıl değiştireceğim?”

Eldof dikkatle, uzun uzun ona baktı.

“Yanıt ta başından beri gözlerinin önünde, ama göremiyorsun.”

Gwen zihnini zorladı, çaresizlik içinde ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama ne olduğunu bir türlü bulamadı.

“Argon,” dedi Eldof. “Sana söylemeye korktuğu son bir sır var. Yanıt orada gizli.”

Gwen şok geçirdi.

“Argon mu? Bu yanıt Argon mu biliyor?”

Eldof başını salladı.

“O, bilmiyor. Ama efendisi biliyor.”

Gwen zihni allak bullak olmaya başlamıştı.

“Efendisi mi?” dedi.

Gwen onun bir efendisi olduğunu hiç düşünmemişti.

Eldof evet anlamında başını salladı.

“Argon’dan seni ona götürmesini iste,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Ondan alacağın yanıtlar seni bile şaşırtacak.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mardig kararlılıkla kalenin koridorlarında ilerlerken, neler yapacağını gözlerinin önüne getiriyor ve kalbinin gümür gümür çarptığını hissediyordu. Terli eliyle beline gizlediği hançeri sıkıca kavradı. Bu yolda daha önce milyon kere babasıyla görüşmek için yürümüştü.

Kral’ın odasına yaklaşmıştı. Mardig tanıdım koridorlarda dönüp ilerledi ve Kral’ın oğlunu görüp saygıyla eğilen muhafızların önünden geçti. Mardig onlardan korkmaması gerektiğini biliyordu. Kimse ne yapacağını bilmiyordu ve yapacağı şeyi uzunca süre kimse görmeyecekti... Krallık artık ona ait sayılırdı.

Mardig tek ayağını diğerinin önüne atmaya çalışırken ve dizleri titrerken, kendisini bir duygu seline kapılmış halde buldu; kendisini hayatı boyunca yapmayı düşündüğü şeyi yapmaya hazırlanırken kararlı davranmaya zorladı. Babası onu hep baskı altında tutmuştu, davranışlarını onaylamamıştı, ama diğer savaşçı oğullarını desteklemişti. Kızını bile ondan daha çok desteklemişti. Mardig bu şövalyelik kültürünün bir parçası olmayı reddettiği ve başkalarını öldürmektense şarap içmeyi ve kadınların peşinden koşmayı tercih ettiği için öyle olmuştu.

Babasının gözünde, bunlar onu başarısız yapıyordu. Babası onun yaptığı her şeye suratını büküyor, onu onaylamayan bakışlarıyla her köşeden izliyordu e Mardig her zaman bir intikam gücü geleceğini hayal ediyordu. Bir yandan da bu gücü kendisi ele geçirmek istiyordu. Herkes krallık unvanının erkek kardeşlerinden birine, en büyükleri Koldo’ya ya da o değilse Mardig’in ikizi Ludwig’e geçeceğini düşünüyordu, ama Mardig’in farklı planları vardı.

Mardig köşeyi dönerken, nöbet tutan askerler saygıyla başlarını eğdiler ve neden geldiğini sormadan kapıyı açtılar.

Ama içlerinden biri aniden, beklenmedik bir biçimde durdu ve ona baktı.

“Lordum, Kralımız bu sabah ziyaretçisi olacağını söylememişti.”

Mardig’in kalbi hızla çarpmaya başladı, ama cesur ve kendinden emin olmaya çalıştı; dönüp askere ayrıcalıklı konumunu belli edercesine baktı; en sonunda, asker de tereddüt etti.

“Ben sıradan bir ziyaretçi miyim?” diye sordu buz gibi bir sesle ve korktuğunu belli etmemek için elinden geleni yaparak.

Muhafız yavaşça geri çekildi ve Mardig açık kapıdan içeri girdi. Muhafızlar kapıyı ardından kapattılar.

Mardig odaya girdi ve pencerenin önünde düşünceli düşünceli krallığına bakmakta olan babasının şaşkın bakışlarını gördü. Babası şaşkınlıkla ona döndü.

“Mardig, bu ziyaretini neye borçluyum? Seni çağırmamıştım. Hem beni bu geçtiğimiz aylarda istediğin bir şey olmadıkça hiç ziyaret etmedin.”

Mardig kalbinin çılgınlar gibi attığını hissetti.

“Senden bir şey istemeye gelmedim, baba. Almaya geldim.”

Babası daha da şaşırdı.

“Almaya mı?”

“Bana ait olan bir şeyi almaya geldim.”

Mardig odada uzun birkaç adım attı, kendisini hazırladı. Babasıysa hayretle ona bakmaya devam etti.

“Sana ait olan şey nedir?”

Mardig avuçlarının terlediğini hissetti. Hançeri elindeydi ve düşündüğü şeyi yapıp yapamayacağından emin değildi.

“Krallık unvanı tabii ki,” dedi.

Mardig yavaşça elindeki hançeri ortaya çıkardı ve babasını bıçaklamadan önce onun bunu görmesini ve ondan ne kadar nefret ettiğini anlamasını istedi. Babasının suratında belirecek olan korku, şok ve öfke ifadesini görmek istiyordu.

Ama babası ona bakarken, Mardig düşündüğü anı yaşayamadı. Babasının direneceğini, ona karşı koyacağını sanmıştı, ama babası ona hüznle ve şefkatle bakıyordu.

“Oğlum,” dedi, “her şeye rağmen oğlumsun ve seni seviyorum. Biliyorum ki aslında yüreğin bunu yapmayı istemiyor.”

Mardig şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

“Hastayım, oğlum. Çok yakında öleceğim. Öldüğümde krallık unvanı sana değil, erkek kardeşlerine geçecek. Şu anda beni öldürsen bile bunun sana hiçbir faydası olmayacak. O yüzden, silahını kaldır ve bana sarıl. Seni her baba gibi hala çok seviyorum.”

Mardig ani bir öfkeye kapılarak ve elleri titreyerek öne atıldı ve hançeri babasının kalbine sapına kadar sapladı.

Babası gözleri hayretten irileşmiş bir halde orada dururken, Mardig onu sıkıca tutu ve gözlerinin içine baktı.

“Hastalığın seni yufka yürekli yapmış, baba. Beş sene önce, bunu asla yapamazdım. Bir krallık güçsüz bir kralı hak etmez. Yakında öleceğini ben de biliyorum... Ama o kadar bekleyemem.”

Babası en sonunda cansız bir halde yere yığıldı.

Ölmüştü.

Mardig nefes nefese, yaptığı şey yüzünden şok içinde yere baktı. Ellerini pelerinine sildi, hançeri yere fırlattı ve hançer büyük bir şangırtıyla yere düştü.

Mardig suratını buruşturup babasına baktı.

“Erkek kardeşlerim konusunda endişelenme, baba. Onlar için de ayrı planlarım var.”

Babasının cesedinin üstünden geçip pencereye gitti ve aşağıdaki başkente baktı. Burası artık ona aitti.

Artık her şey onundu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendrick kılıcını kaldırdı ve bir Kum Yürüyücüsü jilet gibi keskin turnağını suratına savururken onu savuşturmaya çalıştı. Kılıcı onu büyük bir gümbürtüyle kıvılcımlar saçarak durdurdu ve Kendrick yaratık sivri tırnaklı pençesini kılıçtan kaldırıp başına hücum ederken yana kaçtı.

Kendrick hızla dönüp kılıcını savurdu, ama yaratık şaşılacak derecede atikti. Geri çekildi ve Kendrick’in kılıcı kıl payı yanından geçti. Yaratık sonar öne atıldı, yükseğe sıçradı ve doğrudan onun üstüne atladı... Kendrick bu sefer bu hamleye hazırды. Yaratığın hızını hafife almıştı, ama ikinci kere gafil avlanmayacaktı. Kendrick yere eğildi ve kılıcını havaya kaldırdı... Yaratığın doğrudan kılıcın üstüne düşerek kendi hamlesiyle ölmesini sağladı.

Dizlerinin üstüne kalktı ve kılıcını alçaktan savurarak ona hücum eden iki Kum Yürüyücüsü’nün bacaklarını kesti. Sonra, döndü ve kılıcını geriye savurarak yaratıklardan biri sırtına atlamadan önce onu biçti.

Yaratıklar dört bir yandan üstüne gelirken, Kendrick kendisini hararetle bir savaşın ortasında buldu. Brandt ve Atme bir yanında, Koldo ve Ludvig diğer yanındaydı. Beşi içgüdüleriyle birbirlerine

sırtlarını verdiler ve dar bir halka oluşturdular; kılıçlarını yaratıklara saplayarak ve tekmeler atarak onları kendilerinden uzak tutarlarken, birbirlerini kolladılar.

Kasıp kavuran güneşlerin altında, o açık ve engin alanda sığınabilecekleri hiçbir yer olmaksızın uzun süre savaştılar. Kendrick'in omuzlarını sızlamaya başlamıştı ve dirseklerine kadar kan içinde kalmıştı; uzun yürüyüşten ve bitmek bilmeyen savaştan yorgun düşmek üzereydi. Yanlarında yiyecekleri ve gidecek bir yerleri yoktu. Hepsi canını kurtarmak için savaşıyordu. O yaratıkların öfkeli çılgınlıkları oraya buraya konarlarken etrafı kaplamıştı. Kendrick dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu; geriye dönebilmek için uzun bir yol kat etmeleri gerekiyordu ve içlerinden biri yaralanırsa, çok zor bir durumda kalacaklardı.

Savaşırken uzakta Kaden isimli çocuğu gördü ve hala hayatta olduğuna sevindi. Çocuk elleri ve kolları arkasında bağlı bir biçimde onu sıkıştırmış olan yaratıklara karşı direniyordu. Onu gören Kendrick cesaret kazandı ve neden orada olduğunu hatırladı. İki misli çaba sarf ederek öfkeyle savaştı ve yaratıkların hepsini öldürerek çocuğa doğru gitmeye çalıştı. Diğerlerinin ona karşı davranışları hoşuna gitmemişti ve o yaratıklar kötü bir şey yapmadan önce ona ulaşması gerektiğini biliyordu.

Aniden büyük bir acıyla kolunun yarıldığını hissetti. Bir yaratığın ona saldırdığını ve keskin tırnaklarını suratına savurduğunu gördü. Zamanında karşılık veremeyeceği için, kendisini darbeye hazırladı ve suratının ikiye ayrılacağını sandı... Ama Brandt aniden öne atılıp yarattığı göğsünden ikiye ayırdı ve Kendrick'i son anda kurtardı.

Tam o sırada, Atme de öne fırladı ve bir yaratık dişlerini Brandt'ın boğazına geçirmeden önce onu biçti.

Kendrick hızla kendi etrafında döndü ve iki yaratık Atme'nin üstüne atlamadan onları öldürdü.

Böylece, dönerek ve kılıç savurarak, son yaratığa kadar savaşarak devam etti. Yaratıklar ayaklarının dibine düşerek kumların üstünde öbekler oluşturdular ve kumlar kanlarla kıpkırmızı bir renge büründü.

Kendrick gözünün ucuyla birkaç yaratığın Kaden'ı kaptığını ve onu kaçırmaya hazırlandığını fark etti. Kalbi hızla atmaya başladı; tehlikeli bir durumda olduklarını biliyordu. Yaratıkları gözden kaybederse, çöle kaçarlar ve Kaden'ı bir daha bulamazlardı.

Çocuğa koşması gerektiğini fark etti. Savaştan sıyrılarak birkaç yaratığı dirsekleye dirsekleye o yöne doğru koşmaya başladı ve diğerlerini yaratıklarla savaşır halde bırakıp Kaden'a yetişmeye çalıştı. Birkaç yaratık peşinden gelince, Kendrick dönüp onlara tekmeler attı ve ilerleyebilmek için kılıcını savurdu. Her yanının sıyrıklar içinde kaldığını hissediyordu, ama her ne olursa olsun durmayacaktı. Kaden'a vaktinde yetişmek zorundaydı.

Kendrick Kaden'ı görünce onu durdurması gerektiğini anladı. Bunu yapabilmek için tek bir şansı vardı.

Beline uzandı, bir bıçak çekti ve bunu fırlattı. Bıçak yaratıklardan birinin ensesine saplandı ve Kaden'ın boğazını ısırma fırsat bulamadan oracıkta öldü. Kendrick kalabalığı yardı, mesafeyi kapattı, ta Kaden'ın olduğu yere kadar koştu. Bir başka yaratığı daha onu öldürmeden önce hakladı.

Kendrick Kaden'ı korumak için savunmaya geçti. Kaden yerde elleri ve kolları bağlı bir halde yatıyor, Kendrick'se bu arada ona saldıranları öldürüyordu. Kaden'ın üstüne daha da fazla yaratık çullanırken, Kendrick her yönden gelen yaratıkların pençe darbelerini engelledi. Etrafının sarıldığını ve yaratıkların her yönden pençelerini ona savurduklarını gördü, ama Kaden'ı kurtarmaya kararlıydı. Görebildiği kadarıyla, diğerleri Kaden'ın yardımına koşamayacak kadar meşgullerdi.

Kendrick kılıcını havaya kaldırıp çocuğun bağlarını kesti ve onu serbest bıraktı.

"Kılıcımı al!" diye bağırdı.

Kaden Kendrick'in kınından kısacık kılıcı aldı ve hızla dönüp onun yanında yaratıkların geri kalanıyla yüzleşti. Kendrick çocuğun yaşına rağmen atik, cesur ve korkusuz oluşunu görebiliyordu ve onunla birlikte yaratıklarla savaştığına memnundu.

Birlikte gayet iyi savaşmış, dört bir yandan gelen yaratıkları öldürdüler. Ama ne kadar iyi savaşsalar da yaratıklar çok kalabalıktı ve ikisi çok geçmeden etraflarının tamamıyla sarıldığını fark ettiler.

Kendrick güçten düşüyordu, omuzları yorulmuştu. Tam o sırada, yaratıkların yere yığıldığını gördü ve arkalarından muazzam bir savaş çılgılığı geldi. Koldo, Ludvig, Brandt ve Atme'nin yaratıkları aşmış, etraflarındaki yaratıkları öldürdüklerini görünce çok sevindi. Bundan cesaret alarak son bir çabayla yanında Kaden'la birlikte savaşmaya devam etti. Altı kişi birlikte savaşarak durdurulamaz hale gelmişlerdi ve yaratıkların işini teker teker bitiriyorlardı.

Kendrick sessizlikte nefes nefese çölde dururken e etrafına bakınırken, ne yaptıklarını aklı bir an için almadı. Etrafları olduğu gibi yaratıkların leşleriyle kaplıydı; yaratıkların cesetleri farklı yönlerde istiflenmiş durumdaydı ve kumları kanlarıyla kırmızıya boyamışlardı. O ve diğerleri de yara ve sıyrık içinde kalmışlardı, ama hepsi oradaydı ve hayattaydı. Gülümsemesi kulaklarına varan Kaden da özgür kalmıştı.

Kaden hepsine teker teker sarıldı. Önce Kendrick'e gitti ve anlamlı bir ifadeyle ona baktı. Son olarak en büyük ağabeyi Koldo'ya sarıldı. Güneşin altında ışığın dalga dalga yayıldığı siyah teniyle, Koldo da ona sarılarak yanıt verdi.

“Beni kurtarmak için geldiğinize inanamıyorum,” dedi Kaden.

“Sen kardeşimsin,” dedi Koldo. “Başka ne yapabilirdim ki?”

Kendrick bir ses duydu ve yaratıkların kaçırıldığı altı atın hep birlikte bir iple bağlandığını gördü... Diğerleriyle imalı imalı bakıştı.

Hep birlikte atların yanına koşup sırtlarına bindiler. Atlarını dehledikleri gibi onları tekrar Hiçliğe doğru yönlendirdiler ve nihayet evlerine, Yamaca gitmek üzere ilerlemeye koyuldular.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Erec gemisinin kış tarafında durmuş, filosunun en arkasında ilerliyordu. Bir kez daha endişeyle arkasına baktı. Bir yandan, o İmparatorluk köyünün tamamını yok ettikleri ve nehirde geri dönüp Volusia'ya ve Gwendolyn'e doğru ilerlediklerine memnundu; diğer yandan da buna karşılık büyük bir bedel ödemiş ve sadece adamlarını değil, vakit de kaybetmişti... İmparatorluk filosuna karşı kazandıkları avantajları tamamıyla yitirmişlerdi. Arkasına bakarken, onların fazlasıyla yakından geldiklerini, nehirden yukarı doğru kıvrılarak çıktıklarını, ama birkaç yüz metre ileride İmparatorluğun siyah ve altın renkli bayraklarını görebildiğini fark etti. Onlara karşı edindiği bir günlük avantajı kaybetmişti ve düşmanlar tıpkı avının peşinden giden bir eşek arısı gibi öfkeyle, üstün gemileriyle daha kalabalık birlikleriyle peşlerinden geliyor, rüzgâr her sert estiğinde onlara daha ad yakınlaşıyorlardı.

Erec dönüp ufka baktı. Keşif birliklerinden Volusia'nın ilerideki dönemecin hemen ardında olduğunu öğrenmişti. Ama İmparatorluğun ilerlediği hızla acaba ufak filosu oraya vaktinde varabilecek mi diye merak etti. Oraya vaktinde varamadıkları takdirde, geri dönüp onlarla karşılaşmaları gerektiğini fark etmeye başlamıştı... Ama sayıca onlardan çok az oldukları için, bu karşılaşmayı kazanamazlardı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.